

V. V. ZAGLADIN

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ

TÜRKİYE SOSYAL TARİH
TÜSTAV

ARAŞTIRMA VAKFI

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ İÇİN VERİLEN MÜCADELEDE KOMÜNİST PARTİLER

verdiği savaşın Kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulması *uğrunda* ~~bu~~ hedefi için verilen işçi sınıfı ~~mücadelesinin~~ *uğrunda* başarıyla sonuçlanabilmesi, bu sınıfın birliğine bağlıdır. Lenin: "işçi sınıfı bütünleştirilmedikçe, savaşında başarılı olamaz" demiştir. *birlik halinde olmadıkça*

Nevar ki, günümüzde kapitalist ülkelerin işçi sınıfı birlik halinde değildir. Bir bölüm işçiler komünist yolu, bir bölümü sosyalistleri takip ederken, başka bir bölümünde küçük burjuva ve burjuva partileri desteklemektedirler. İşçi sınıfı hareketindeki bu bölünme geçmişteki pekçok başarısızlığın ve günümüzdeki pekçok zorluk ve engelin nedeni olmuştur. *klarını*

ilke İşçi sınıfının birliği için savaşmak dünya komünist hareketinin önündeki en önemli görevlerden birisidir. Pek çok açıdan barış, demokrasi ve sosyalizm ~~mücadelesinin~~ *savaşının* başarısı bu görevin üstesinden gelmeye bağlıdır. İşçilerin tek bir sınıf gücü olarak birleştirilmesi dünya komünistlerinin strateji ve taktiklerinin en önemli ~~princi~~ *ilkesi*dir. *1.*

İŞÇİ SINIFI HAREKETİNDEKİ BÖLÜNMELERİN NEDENLERİ VE BU HAREKETİN BÜTÜNLEŞTİRİLMESİ OLANAKLARI

uğrunda, savaşın İşçi sınıfının birliği için verilen ~~mücadele~~ *uğrunda* başarı ve içindeki bölünmelerin ortadan kaldırılabilmesi için, komünistlerin bu bölünmelerin nedenleri üzerinde tutarlı bir anlayışa ~~sahip~~ *ulaşmaları* gerekir. Hiçbir hastalık, nedenleri ~~hakkında~~ *üzerinde* bilgi ~~sahibi~~ *edilmeden* ~~tedavi~~ *sağaltılamaz*.

zastgele İşçi sınıfındaki bölünmeler, geçici durumların sonucu ortaya çıkan ~~tesadüfi~~ *zastgele* olaylar değildir. Kapitalizmin ve özellikle emperyalizmin bağrında gelişen işçi sınıfı hareketinin somut ~~gait~~ *koşul*larından ve çeşitli politik ve sınıf güçlerinin eylemlerinden kaynaklanmaktadır. *tek türden*

ulus İşçi sınıfının ~~homojen~~ *ulus* olmayan bileşimi, ve bünyesinde farklı meslek ve yetenekte, farklı ~~millet~~ *ulus*, ırk, din ve inançta, farklı kökenden gelen ve ~~unsurların~~ *öğelerin* bulunuşu işçi kadrolarındaki bölünmelerin somut nedenlerinden bazısıdır.

Beunlar onları İşçiler arasında çeşitli eğilim ve akımların ortaya çıkışı, özünde işçi sınıfı hareketinin gelişmesi *sonucu*, yeni işçi gruplarının sınıf ~~mücadelesine~~ *savaşına* katılmalarına, işçi sınıfı partilerine ve sendikalara genç işçi gruplarının ~~kaydolmalarına~~ *girmelerine* bağlıdır. İşçi sınıfı hareketine, bu yeni katılanlar, sınıf ~~mücadelesi~~ *savaş* okulundan geçmemiş *olup*, burjuva ve küçük burjuva ~~fikirlerine~~ *gelmeleri* kapılmaya, ve politik olgunluğa kavuşmamış *olup* işçilere özgü kavramları benimsemeye ~~gelmeleri~~ *gelmeleri* zorlanır. Sınıf ~~mücadelesine~~ *savaşına* katıldıkları ve işçi sınıfı partilerinin üyesi oldukları zaman bu yeni gelen işçiler beraberlerinde eski önyargılarını ve yanlışlarını da ~~taşırlar~~ *taşırlar* ve böylece işçi sınıfı hareketinin bütünü üzerinde belirli etkilerde bulunurlar. *12.*

z İşçi sınıfı içindeki bölünmeler, küçük burjuvazi politikası, ideolojisi ve etkisinin sonuçlarıdır. Kapitalist ülkelerde geniş küçük mülk ~~sahipleri~~ *sahipleri* kesimi, öncelikle köylüler yıkıma uğrayıp işçi sınıfı ~~katlarına~~ *katlarına* katılırlar, ve beraberlerinde kendi küçük burjuva ve oportunist görüşlerini de getirirler. Öte yandan, küçük burjuva etkisinin işçi sınıfı katlarına işleminin bir ~~diğer~~ *başka* nedeni de, işçi sınıfının büyük bir küçük mülk ~~sahipleri~~ *sahipleri* kitlesiyle çevrili oluşudur. *başka*

z Kapitalist ülkelerde küçük mülk ~~sahiplerinin~~ *sahiplerinin* yıkımı ile beraber bazı yeni küçük mülk ~~sahipleri~~ *sahipleri* grubu da ortaya çıkmaktadır. (Küçük dükkan, kahvehane, tamirhane, benzin istasyonu sahipleri). Bu "iyi para kazanıp", ve "kendinin efendisi" olarak "bağımsız"lığını kazanabilmek *imkanı*, işçi sınıfının bazı kesimleri üzerinde yozlaştırıcı etkiler yapmakta ve aralarında küçük mülk ~~sahipliği~~ *çölük* özlem ve ~~fikirlerinin~~ *oluşumca* yayılmasını sağlamaktadır. *olunacağı*

Son olarak, ABD ve diğer bazı ülkelerin işçi sınıfı hareketi için ciddi bir tehlikenin, beyaz ve beyaz olmayan işçiler arasındaki ilişkiler olduğunu herkes bilmektedir. Hindistan, Pakistan, İrlanda gibi bazı ülkelerde çalışan insanlar arasında dinî temellere dayanan önemli farklılıklar ortaya çıkmıştır. İslâmlık veya Katolikliğin ağır bastığı bazı ülkelerde (Ortadoğu, Latin Amerika) inançlı ve inançsızlar arasında ve bazı bölgelerde milli yapıda vahim problemler mevcuttur. Yerli ve yabancı işçiler arasındaki ilişkiler gelişmiş kapitalist ülkeler için ciddi problemleri ortaya çıkarmaktadır. Bunlara, bazı Afrika ülkelerindeki kabileler arası farklılıkları da ilâve etmek mümkündür. Katılabilir.

Bütün bunların ve diğer somut nedenlerin, burjuva toplumunda bu somut durumları kullanarak bölünmeyi sürdüren ve işçi sınıfının birliğine karşı kullanan güçler olmaksızın, işçi sınıfı içinde derin ve sürekli bölünmeleri kendiliğinden yaratamayacağı herkesin malumdur. bilir.

Burjuvazi ve tekelle kapital, işçi sınıfı birliğinin esas düşmanıdır. Burjuvazi, işçi sınıfı birliğinin kendisi için taşıdığı tehlikenin pekâlâ farkındadır. Bundan dolayıdır ki, işçi sınıfının birlik olmasını önlemek için ellerinden geleni ardalarına koymamaktadırlar. Burjuvazinin, işçi sınıfı stratejisi, işçilerin bu bölümünü diğerinin karşısına geçirmek ve, böylece, işçi sınıfının içindeki çeşitli eğilim ve partiler arasında, özellikle komünistlerle, sosyalistler arasında çelişkiler ve düşmanlıklar yaratmaktadır.

İşçilerin bir bölümüne özel imtiyazlar (daha yüksek ücret, daha iyi çalışma ve yaşama koşulları) tanımak, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki bölünmeler yaratmak üzere kullandığı ana metodlardan birisidir. Burjuvazinin istediği, böyle imtiyazlı grupların işçi sınıfının bütününden izole edilerek mevcut düzenle bütünleşmesi ve böylece devrimci mücadeleyi zayıflatmaktır. ayrıcılık

Bu yöntem, kapitalist dünyada büyük tekeller tarafından yalnız yüksek derecede gelişmiş kapitalist ülkelerde değil, ekonomik olarak daha az gelişmiş kapitalist ülkelerde bu tekellerin mülkiyetindeki fabrikalarda da geniş ölçüde uygulanmaktadır. Örnekleri Latin Amerika'daki makina yapan, petrol ve diğer işletmelerde, Doğu Arabistan'daki petrol yatakları ve, Asya ve Afrika'da son zamanlarda kurulan bazı fabrikalarda gözlenebilir.

Aynı mücadele yöntemi, yerli büyük tekellere de kullanılmaktadır. Örnekleri Hindistan ve bazı Latin Amerika ülkelerinde vardır.

Burjuvazi, öte yandan, işçi sınıfı hareketi içinde bölünmeler yaratmak üzere, işçi bürokrasisini yani, sosyal demokrat partilerin ve reformist sendikaların lider ve yöneticilerini, ve mahalli ve merkezi idarelerdeki işçi temsilcilerini kullanmak üzere yoğun çabalar harcamaktadır. Burjuvazi bu "işçi sınıfı yöneticilerine" "parlak" işler, yüksek ücretler ve benzeri imtiyazları tanıyarak işçi sınıfı katlarında kendi ajanları olarak kullanmak istemektedir.

Burjuvazi, işçi sınıfı hareketini bölmek, katları içinde kafa karışıklığı yaratmak, ve böylece bir iç çatışma yaratmak üzere taviz ve afyon vermek anlamındaki reformist metodları da yoğun bir şekilde kullanır. SBKP Merkez Komitesinin 24. Parti Kongresine verdiği raporda Leonid Brejnev: "sosyalizmle karşı karşıya bulunan bir dönemde, kapitalist ülkelerin hakim çevreleri, sınıf mücadelesinin büyük bir devrimci harekete dönüşmesinden her zamankinden fazla ürkmektedirler. Dolayısıyla Burjuvazi, çalışan kitleleri sömürmek ve ezmek üzere daha üstü örtülü biçimler bulmak çabasında ve kitleleri kendi ideolojik ve politik kontrolunda mümkün olduğu kadar uzun süre tutmak üzere kısmi reformlara, ara sıra kabul etmeye bugün artık hazırdır" demiştir.

Kozkuvâç sözünler yazar.

ayrıcılık

başından

başına

yerel ve merkezsel yönetim kurullarındaki

ayrıcılık sağlama yoluyla

savaşın

elden gelmesi

ganaşmaya

bir kısım

egemen

yığınlar

yığınlar

diğer-

sevdiğim

işim için vermem ve gıyona lanan

yöntemi-leri de

yolunda da

önder

1

işçiler yöntemler den

ötekine

ötekil

zorlu sorunlar

ulusal

sel

2a

Kapitalist yaşama biçimi propagandası, burjuvazinin işçi sınıfı hareketini bölme politikasında önemli bir yer tutar.

Burjuva ideologları, kapitalist toplumun melanetlerini işçilerden saklamağa, gelişerek onu en parlak biçimlerde, bir "genel refah", kurriyet, demokrasi vs. toplumu olarak tanıtmaya çalışmaktadır. Kapitalist gelişmenin bilimsel teknolojik devrim sonucu ortaya çıkan bazı yeniliklerini yoğun olarak kullanmaktadırlar.

Anti-Komünizm işçi sınıfı hareketini bölmek üzere kullanılan ~~en~~ önemli bir silahtır. Burjuvazi radyo, televizyon, film, gazete, ^{deği}mece gibi kitle haberleşme araçlarını kullanarak komünistleri, onların ideoloji ve politikalarını kötülemektedir. Burjuva ideologları sosyalist devrimlerin ve Sovyetler Birliği ~~ve~~ ^{kardeş} sosyalist ülkeleri ~~deği~~ sosyalist kuruluşun gerçek tarihini tahrif ederek, işçi sınıfını, bir devrimin zorlukları, iç savaşın dehşeti, ekonomik gerilik ve kitlelerin açlık ve ~~tedirabi~~ ile korkutmak istemekte ve bütün bunların bir "komünist devrimin" kaçınılmaz sonuçları olduğunu iddia etmektedirler.

Unutulmamalıdır ki, anti komünist propagandanın etkisiyle pekçok sıradan sanayi ve büro işçisi komünistlere şüphe ve hatta bazan da düşmanlıkla bakmakta, onlarla işbirliği yapmakta isteksizlik göstermekte ve böylece işçi sınıfının birliği için ciddi engeller ortaya çıkmaktadır.

Küçük burjuva partileri, pekçok ülkede işçi sınıfı üzerinde önemli etkilerde bulunmaktadır. Bu, özellikle orta ve aşağı endüstriyel gelişme düzeyinde ~~olup~~ küçük burjuva ~~kitlenin~~ nüfusun büyük bir bölümünü ~~teşkil ettiği~~ ve küçük burjuva partilerinin politik ~~hayatta~~ önemli rol oynadığı ülkeler için doğrudur. *(Tuttuğu)*

Küçük burjuvazinin ~~etkisi altında~~ olduğu ülkelerde bazan işçi sınıfı ve onun örgütleri için zor şartlar ortaya çıkmaktadır. Böyle ülkelerde küçük burjuvazi, devlet gücünü devrimci işçi sınıfı hareketini yavaşlatmak, komünist partileri ve bağımsız sendikaların örgütlerini ve eylemlerini yasaklamak, kendi ideolojilerini ve politik kavramlarını işçi sınıfına tempoze etmek ve gelişmiş kapitalist ülkelerin tekelci burjuvazisinden işçilerin devrimci örgütlerine ve birliğine karşı bazı mücadele metodlarını kopye etmek üzere kullanır.

İşçi sınıfı ~~sınıfı~~ içindeki bölünmeler yalnız büyük ve küçük burjuvazinin politikası tarafından yaratılmamakta, öte yandan, işçi sınıfının kendi içinden çıkan sağ ve sol kanat oportunistleri de işçi sınıfının birliğini bozan eylemler yapmaktadırlar. İşçi sınıfı katları içinde, işçi sınıfı birliğinin ~~esas~~ düşmanları sosyal demokrat partilerin ve reformist sendikaların sağ kanat liderleridir. (ana)

Lâfa gelince bu ~~İşçiler~~ işçi sınıfı içindeki bölünmelerin işçi mücadelesini yaralayan büyük bir felaket olduğunu bilirler. Fakat, meseleyi öyle ortaya koyarlarki bu durumdan burjuvaziye ve oportünistleri sorumlu tutmayıp, suçu komünistlerin üzerine atarlar.

Sağ kanat sosyalistlerine göre, komünistler yalnız işçi sınıfı hareketini bölmekle kalmamışlardır. Sürekli olarak bu birliğe karşı ~~tavır almışlar.~~ Komünist partilerin işçi sınıfı birliği çağrısı ise bir ilke ~~olmayıp~~ taktik bir manevradır.

Komünistlerle beraber çalışmayı reddetmelerini haklı çıkarmak çabası ile, sosyal demokrat partilerin sağ kanat liderleri, sosyalistler ve komünistler arasında hiçbir ortak yan olmadığını öne sürerler. ~~ve dolayısıyla komünistlerle "ortak bir cephe veya diğer bir, çeşit politik işbirliği" yapmaya rahatlıkla reddederler.~~ Sosyalist Enternas-

"ileri sürülen" isteme
karşılık nite-
liğinde ki

yonel liderlerinin 1956 yılında "Sosyalizm ve Komünizm" adlı özel bir bildiriyle ortaya attıkları ve S.B.K.P'nin 20. Kongresince ortaya atılan bir talebe cevap ma-
hiyetindeki görüş işte budur. Aynı görüş, 1962 yılında Sosyalist Enternasyonel
programında ve 1969'daki 11. Kongresinde de bir kez daha teyid edilmiştir. Bu tip
açıklamaların sınıf bilinci gelişen proleterya için her geçen gün daha az ikna edi-
ci olduğunu farkederek Sosyalist Enternasyonel liderleri 1969 da İngiltere'nin East-
bourne şehrinde yer alan son kongrelerinde, kendi anti-komünist durumlarını savun-
mak üzere bir dizi yeni iddia ortaya attılar. Komünistlerin kendileriyle aynı fi-
kirde olmıyanlara karşı toleranssız olduklarını ve, sosyal demokratlarla eylem bir-
liği yapmak isteyen komünist partilerinin ~~gizli~~ amaçlarının, tek partili bir hükü-
metle Komünist Partisinin hegemonyasını kurmak olduğunu iddia ettiler. Ve devam ede-
rek, komünist tip bir halk cephesinin ~~amaç~~ amacının bu cepheye diğer demokratik güç-
lerin katılmasını sağlayarak onların bağımsız örgütler olma niteliklerini ortadan
kaldırmak ~~olduğunu~~ öte yandan komünist partilerin bu yolla üyelerini sendikalar ve
diğer demokratik örgütlerle de rahatlıkla aktif hale getirmek ~~olanağını~~ elde etmek istedik-
lerini. Böylelikle

belirt

bu masale
uzattılar:

öteki

amirini
gündüğüyorlar,
dediler.

dar kafalı

suçlamalar
zincirlediği
gibi

bu örgütlerin amaçlarına yardım etmek yerine onları komünist görevlerin
yerine getirilmesinde âlet etmeyi amaçladıklarını iddia ettiler. ~~Bundan dolayı~~
kanat sosyalistlerin anti-komünizmi ve komünistlerle işbirliği yapmayı açıkça
reddetmeleri günümüzde işçi sınıfı birliğinin ana engeli olmaktadır.

"Sol" kanat akıl hocaları ve sekterler (Trockistler, Maoistler ve onlardan türe-
yenler) ve bazı komünist partilerin ~~sekte~~ elemanları da işçi sınıfı birliğinin
başarısını ~~aynı~~ şekilde, büyük ölçüde yaralamaktadırlar. Gerçekte bunlar başka bir
çıkış noktasından başlayarak, sağ kanat sosyalistlerinin belirli iddialarını aynen
tekrarlayarak, devrimciler ile sosyal demokratlar arasında ~~arasında~~ hiç bir işbir-
liğinin söz konusu olamayacağını, sürekli, tavizsiz ve kararlı bir mücadelenin sos-
yal demokrat partiler ve onların üyelerine karşı ~~en~~ doğru politika olduğunu iddia
etmektedirler. ~~savunuyorlar.~~

Lenin'in Proleter devrimin amaçlarına ihanet eden İkinci Enternasyonel liderlerine
karşı verdiği savaş ve "sosyal şövenistler"den ayrılarak işçi sınıfının yeni dev-
rimci partilerini kurmak yolundaki çağrısı, evrilip çevrilip Lenin'in komünistlerle
ile sosyal demokrat partiler ve reformist sendikalar arasında işbirliği yapılmasına
prensip olarak karşı olduğu ~~şeklinde~~ gösterilmeye çalışılmaktadır.

Sağ kanat sosyalistleri gibi "sol" kanat tutucuları da, Lenin'in ve komünist enter-
nasyonelin, işçi sınıfının birliği için çalışılması çağrılarını görmezlik ~~görmekte~~
ve Lenin'in bir birleşik işçi sınıfı cephesi kurulması üzerine fikirlerini, belirli
ve geçici şartların gerektirdiği taktik bir adım olarak ele alarak bunun, komünist-
politikanın bir temel ilkesi olduğunu inkâr etmektedirler. ~~çalışıyorlar.~~

Son olarak üzerinde durulması gerekli bir nokta, komünistlerin kendilerinin öz eleş-
tirileri sonucu farkettileri gibi, işçi sınıfı birliğini sağlamak yolunda komünist
partilerin kendi hatalarından doğan ~~ilave~~ zorluklarında ortaya çıktığıdır.

Bu birliğin sağlanması için verilen mücadelede, komünist partiler her zaman doğru
yol ve yordamı bulamamışlar ve diğer işçi sınıfı partilerine karşı kendi çizgilerini
doğru olarak saptayamamışlardır.

Kapitalist ülkelerdeki olayların irdelenmesi gösteriyor ki işçi sınıfı içindeki
bölünmenin sebepleri derin ve çeşitlidir. ve Bundan dolayıdır ki, komünist partile-
rin yıllardır gösterdiği çabalara rağmen bugün hala bu bölünme yok edilememiştir.

7 Komünist partiler birlik için verdikleri mücadelede bu nedenlerin derinlemesine ve kapsamlı bir değerlendirilmesini yapmışlar, kendi strateji ve taktiklerini bütün bu zorluk ve olumsuz faktörleri gözönüne alarak yapmaktadırlar.

→ İŞÇİLERİN BİRLİĞİNİ KOLAYLAŞTIRAN FAKTÖRLER

7 Yukarda yazılanlardan, kapitalist ülkelerin işçi sınıfı hareketi içindeki bölünmenin kaçınılmaz ve giderilemez olduğu yargısına varmak yanlıştır. Komünistler işçi sınıfı birliğini önleyen faktörlerin yanı sıra bu hedefe ulaşılmasını kolaylaştıran önemli faktörlerin de bulunduğunu bilirler.

7 Söz konusu faktörler, kapitalizmin gelişmesindeki somut eğilimlerden kaynaklanır. Bunlar kapitalist ekonomideki çelişkiler, sınıf mücadelesi, burjuvazinin iç ve dış politikasındaki krizler, devrimci ve demokratik güçlerin eylemlerinin yükselen dalgalıdır.

7 İşçilerin birliği, temelde onların tek bir sınıf oluşturmalarından - hiçbir üretim aracıyla mülkiyetine sahip olmıyan, çalışmak üzere kiralanan, kadın ve erkeklerin sınıfı - kaynaklanmaktadır. Bütün işçiler vasıflı veya vasıfsız, yüksek veya düşük ücretli olsun kapitalistler tarafından sömürülürler. Dolayısıyla maddi koşullarındaki ve fikirlerindeki farklılıklara rağmen, ortak çabaları ile sömürüyü azaltmak ve son olarak ortadan kaldırmak için somut olarak birlikten yanadırlar.

7 Burjuvazi, işçilerin sömürüldüğü gerçeğini örtmek üzere hangi manevraya başvurursa vursun, hangi metodu kullanırsa kullansın, kapitalist toplumdaki temel çelişkiyi, emek ve kapital arasındaki çelişkiyi, ortadan kaldırmaya basaramıyacaktır.

7 Bugün işçilerin kendi çıkarlarını savunmak, ve bilimsel ve teknolojik devrimin olumsuz sonuçlarına karşı ortak eylem yapmak için duydukları özlem, birliği zorlayan ana faktördür. Bilimsel ve teknolojik devrim, kapitalizmin temel kötülüklerini ve emek-sermaye arasındaki çelişkiyi ortadan kaldırmak bir yana bu çelişkileri abartmakta, işçi sınıfının çeşitli kesimlerinde yıkıcı etkileri bulunan yeni durumlara sebep olmaktadır.

7 Bu sonuçlardan bir tanesi, iş bulma koşullarının çürümesidir. Artan işsizlik özellikle gençler ve yaşlılar arasında etki göstermektedir. Bugün, büyük kapitalist ülkelerin ekonomileri üretim büyümesindeki düşen hızlardan, parasal ve mali krizlerden, artan sayıdaki işsizlerden ve tekellerin ülkeler ve dünya düzeyindeki büyüyen rekabetinden doğan yeni zorluklarla karşı karşıyadır.

7 Burjuvazi bu problemlere birinci derecede işçi sınıfına ve genel olarak çalışan halka rağmen çözümler aramaktadır. Ücretler saldırı altındadır; emek yoğunlaşmaktadır. İşçilerin son yıllarda burjuvaziden almayı başardığı sosyal kazançları geri almak üzere bir savaş verilmektedir. "Gelirler Politikası" adı verilen kurum yoluyla, grevlere karşı kanunlar çıkararak ve sendikalara yönetilen tekелci saldırılarla sonuçlar alınmağa çalışılıyor. Bütün bunlar proleterya ve burjuvazi arasındaki mücadeleyi kızıştırmakta ve işçiler kampında birlik ve beraberliği gerektirmektedir.

7 Burjuvazi işçi sınıfı hareketine karşı verdiği mücadelede, yalnız taviz ve reform yoluna başvuramakta aynı zamanda doğrudan zora başvurmaktadır.

7 Demokratik denen ülkelerde bile halkın, sendikaların, ve işçi sınıfı partilerinin haklarını, ve parlamentoların ve mahalli idarelerin imtiyazlarını sınırlandırmak istemekte, öte yandan devletin yürütme organlarının işlevleri genişletilmekte ve otoriter rejimler kurulmaktadır. Bazı ülkelerde, gerici cuntalara ve faşist

Yerel Kurulların aygıtları

rejimlere başvurumaktadırlar. ^{İşçiler} ~~Yönetici~~ sınıflar politikasındaki böylesine anti-demokratik eğilimlerin tüm işçiler için büyük tehditler taşıdığı ve işçilerin çıkarlarını savunmak üzere birlik olması gerektiği, çok açık bir gerçektir. Birlik, Portekiz, İspanya, Haiti, Guatemala ve Paraguay gibi ülkelerde de en az bu kadar gereklidir. Bu ülkelerde yıllardır gerici rejimler işçileri tüm demokratik hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakmıştır.

2 Kapitalist ülkelerde işçi sınıfını bekliyen en önemli tehlike, büyük sermaye ve tekellerce desteklenen gerici, yeni-faşist eğilim ve örgütlerin gelişmesidir. Özellikle üzerinde durulması gerekenler Federal Almanya'daki Milli Demokratik Parti ~~adına~~ ^{ve} ~~nen~~ ^{nen} örgüt ve diğer intikam peşinde koşan örgütlerdir. Belçika'da ~~iki~~ ^{iki} milyon sağ-kanat örgütleri ~~de~~ ^{de} İtalya ve diğer ülkelerdeki yeni faşist örgütlerin eylemleri belirli başarılar elde etmişlerdir. İşçiler geçmişin derslerini unutmamalıdır. Gericici faşist rejimler işçi sınıfı güçlerinin bölündüğü yerlerde başarı elde etmişlerdir.

3 Üzerinde özellikle durulması gereken konu, işçi sınıfı hareketinin birliği, yalnız işçilerin kazançlarını gerici güçlere karşı savunmak, ~~ulusal~~ ^{ulusal}, yani yalnız savunma için gerekli değildir. İşçi sınıfının saldırı eylemleri ~~ekonomik~~ ^{ekonomik} politik ve sosyal alanlarda yeni durumlar elde etmeleri için de aynı derecede gereklidir.

4 Savaş sonrası dönemde gerçekleştirilen reformlara karşı duyulan ~~tatminsizlik~~ ^{hoşnutsuzluk} pekçok kapitalist ülkede gün geçtikçe artmaktadır. Pekçok işçi bu reformlara kapılmıştı ve burjuva propagandasına kulak vererek kapitalizmin gelişmesinde yeni bir döneme, ~~refah~~ ^{refah} ~~genlik~~ ^{genlik} devletin kurulmasına döneme girildiğini zannetmişti. Günümüzde, gittikçe artan sayıda işçi böylesine reformların umdukları sonucu vermediğini anlamakta ve reformcu burjuva politikası karşı duyulan hayal kırıklığı artmaktadır. ~~başarmaktadır~~ ^{başarmaktadır}.

5 Geçmişte yapılan çeşitli reformlar, artık işçilerin yeni gereksinimlerini karşılamaya, yaşantılarını, ~~ve~~ ^{ve} bilimsel teknolojik devrimin ve işçi sınıfının yapısal değişiminin sonucu ortaya çıkan yeni çalışma şartlarını düzeltmeye yetmediğinden, toplumsal yasalarda daha akılcı reformlar yapmak isteği artmaktadır.

6 Gündem yalnız daha yüksek ücret ~~taleplerinden~~ ^{taleplerinden} oluşmamakta, demokratik bir planlama, eğitim, ~~kitle~~ ^{kitle} sağlığı, sosyal güvenlik ve benzeri alanlarda demokratik reformlar öncelikle yer almaktadır.

7 Politik demokrasiyi savunmak ve geliştirmek gereksinimlerinden başka, ekonomik demokrasiye yani fabrika yönetiminin haklarının kısıtlanması, sendikalar için daha geniş haklar, fabrika ve ulus düzeyinde çalışan insanların ekonominin işleyişine katılması gibi taleplere verilen önem artmaktadır. Bu ~~tip~~ ^{tip} reformlar için verilen mücadele, işçilerin çeşitli kesimlerini daha çok yakınlaştırmak ve eylem birliğini sağlamak üzere yeni olanaklar yaratmaktadır.

8 Çeşitli saldırgan bloklarda ~~biraraya~~ ^{biraraya} gelen emperyalist ortakların saldırgan politikalarında, farklı politik eğilimlere sahip işçiler arasındaki bütünlüğü ~~edeleyen~~ ^{edeleyen} bir başka nedendir.

9 Emperyalistlerin, saldırgan eylemler hazırlar ve yürütürken, "sovyet tehdidi", "komünist tehlikesi" "kırmızı emperyalizm" ve benzeri ~~kılıfların~~ ^{kılıfların} arkasına saklandığı bilinen bir gerçektir.

10 Kapitalist ülkelerde işçilerde içinde olmak üzere, pekçok sıradan insan burjuva propagandasının etkisiyle, emperyalist politikanın gerçek özünü kavrayamamıştır.

Son yıllarda bu alanda önemli değişiklikler yer almaktadır. ^{örneğin} söyle ki kapitalist ülkelerin işçileri, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere hakların özgürlüğü ve dünya barışına ^{ya da} yöneltilmiş bu tehdidin var olmadığını anlamaya başlamışlardır. Anti-sovyet ve anti-komünist propaganda, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelere uygulanan dış politikanın gerçekleriyle yalan ^{laandığından} her geçen gün daha az etkili olmaktadır. ^{Razge bir tehlikenin, bir korkutmanın gelmediğini}

SBKP nin 24. Kongresince ^{hazırlanan} formüle edilen barış programı, kapitalist ülkelerdeki kitleler üzerinde özellikle anlamlı etkiler yaratmıştır. Bu yeni barış öncülüğü "sovyet emperyalizmi" ^{günler} sahtekârlığını yalanlamakta, işçi kitleleri ile sosyal demokrat parti ve reformcu sendika üyeleri arasındaki anti-komünist önyargıların ortadan kalkması için uygun ^{bir haza} şartlar yaratmaktadır. ^{harbar}

Öte yandan, her geçen gün, emperyalist politikaların ^{harbar} ve saldırgan yapısını ispatlayan gerçekler ortaya çıkmakta ^{harbar} ve böylece bütün insanlığın karşı karşıya bulunduğu gerçek ^{tehlikenin} tehdidin kaynağı herkeşce anlaşılmaktadır. Haziran 1971 de bazı ABD gazetelerinde yayınlanan gizli Pentagon belgeleri, emperyalistlerin saldırgan politikalarının niteliğine ışık tutmuştur. Bunlar, özgürlük ve demokrasiyi savunma sahte sloganlarının arkasına saklanarak Çin-Hindi savaşını hazırlayan ABD emperyalistlerinin çıplak yüzünü dünyaya göstermiştir. ^{gibi}

Emperyalist politikanın gerçek yüzünü gösteren bu taze belgeler, hiç ^{kuşkusuz} şüphesiz işçilerin yeni bir savaş ^{tehlikesi karşısında} tehdidi altında olduklarını anlamalarına yardım edecektir. Bu savaşın dehşeti, ancak bütün barışsever güçlerin, en ^{harbar} önce ve önemlisi birlik ^{harbar} içinde işçi sınıfının eylemleri ile önlenabilir. ^{Rusya}

Silahlanma yarışı ve emperyalist ülkelerin ^{ekonomi} hakim çevrelerce sürdürülen ^{ekonomi} yi askerileştirme ^{harbar} hareketi işçilerin çıkarları açısından gerçek bir tehlikedir. ^{harbar} Böylesine politikalar, yeni bir dünya çatışması için büyük bir tehdit teşkil etmekte, ^{harbar} savaş harcamalarının ağır yükünü çalışan halkın sırtına yükleyen ^{harbar} olanların maddi koşullarını kötüleştirmektedir. Çalışan halkın ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli olan zengin maddi ve manevi kaynakların akıllamaz bir şekilde telef olmasına sebep ^{harbar} olmaktadır. ^{harbar}

Hangi politik ve dinsel inanca ^{harbar} sahip olursa olsun tüm işçilerin, yalnız kısa dönemli çıkarları değil, ^{harbar} fakat hayatlarını bile tehdit eden bu silahlanma yarışına ve ekonominin askerileştirilmesi sürecine son verilmesi konusunda ^{harbar} aynı ölçüde hassas olduğu üzerinde tartışılması bile gereksiz bir gerçektir. ^{harbar}

Ulusal bağımsızlık için, emperyalist güçlere ve onların geliştirmekte olan ülkelere yaptığı etkilere, yabancı sermayenin ezici baskısına ve yeni-sömürgecilik politikasına karşı, verilen savaş çeşitli eğilimlerdeki işçilerin birliği için önemli bir temel sağlamaktadır. ^{harbar}

ABD, Federal Almanya, İngiliz, Fransız ve Japon sermayesinin ^{harbar} diğer devletlerin ekonomilerine sızması, bu ülkelerin doğal kaynaklarını ^{harbar} ve çalışan halkının vahşice sömürülmesi sonucunu ^{harbar} vermekte, öte yandan ülkelerin ulusal bağımsızlığını gerçekten tehdit etmektedir. ^{harbar}

Sınıf bilinci en yüksek ve en devrimci sınıf olarak ^{harbar} kapitalist ülkeler işçilerinin görevi ulusal bağımsızlık savaşında başı çekmektedir. ^{harbar}

Nevar ki anti-emperyalist güçlerin öncüsü olmak görevi ancak işçi sınıfı ^{mm} birlik ve beraberlik içinde ^{olmasıyla} yerine getirilebilir.

7 Bu görevler Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde özellikle ^{geçirtirmeye gelmez -} ^{seildir} söz konusu ülkelerde emperyalizm ve yeni-sömürgecilğe karşı verilen savaş tüm demokratik ve işçi sınıfı hareketlerinin ana ^{amaçlarıdır} hedefidir.

7 Bir bölüm ileri kapitalist ülke içinde ^{de} bu görevler büyük önem taşır. Japon işçi sınıfının, Okinawa'nın bağımsızlığı, ve ABD - Japonya "güvenlik paktı"nın, ^{saldırı} ve işlerinde nükleer silahlarla donatılmış ^{egemenliğine} planlarda bulunan ABD ^{asker} üstlerinin ortadan kaldırılması için verdiği savaş bu ^{başka} durumun örneğidir. ABD sermayesinin ^{seil} hakimiyetine, ABD üstlerine, ^{başka} ülkelerindeki ABD askerî güçlerine karşı verilen savaş İngiltere, İtalya, Belçika, İrlanda ve ^{başka} diğer bazı ^{seil} ülkeler işçileri için de söz konusudur.

7 İşçi sınıfı birliği için verilen savaşta sosyalist ülkelerin ekonomi, kültür alanlarında ^{işçilerin} ve çalışan kitlelerin yaşama koşullarını yükseltmekte ve sosyalist demokrasiyi gerçekleştirmekte gösterdiği başarıların büyük önemi vardır. Bu başarılar, burjuva propagandası ^{işçilerin} sosyalist ülkeler ve komünist partilerin ideoloji ve politikaları üzerine ^{işçilerin} yadıkları yalanların doğru olmadığını göstermekte ^{işçilerin} Komünistlerin prestijini ^{işçilerin} ve işçilere komünistlere karşı duyulan güveni arttırarak, çalışan kitleler arasında var olan anti-komünist görüş ve düşüncelerin ortadan kaldırılmasına katkıda bulunmaktadır.

7 Dünya kapitalizminin ve dünya işçi sınıfı hareketinin gelişmesinin içinde bulunduğu ^{işçi hareketi} aşamasının belirgin özelliği: ^{işçilerin} ikincisinin güçlenmekte, ^{işçilerin} ve tekellere ve emperyalizme karşı verilen genel demokratik savaşta yeni adımlar atmakta olması ^{işçilerin} ve bu gelişme içinde sosyalist devrim ve devrimin politik ordusunun hazırlanmasında uygun durumların ortaya çıkmasıdır. Bu durum işçi sınıfının farklı kesimlerinin bütünleştirilmesi için daha uygun bir ortam yaratmaktadır.

7 Yukarıda sözü edilenler, kapitalist ülkelerin ve işçi sınıfı hareketinin gelişmesinde gözlenen, ^{işçilerin} ve işçi sınıfı birliğini geliştirmeye dönük bazı somut özelliklerdir. Nevar ki, dünya işçi sınıfı tarihinin gösterdiği gibi, işçilerin birliğini sağlamak için ^{işçilerin} somut durumlar, ^{işçilerin} kendi başlarına ^{işçilerin} işçi sınıfı hareketindeki bölünmeleri ^{işçilerin} ortadan kaldırmaya ^{işçilerin} yetmemektedir. Gerekli olan, işçi sınıfı içinde eylem birliği için çaba gösteren güçlerin amaca yönelik çalışmalarıdır. İşçilerin birliğinin ^{işçilerin} en önde gelen ^{işçilerin} ve en tutarlı savaşçısı Dünya Komünist hareketidir.

7 Dünya burjuvazisinin, işçi sınıfı hareketini bölmeye, ^{işçilerin} ve çeşitli kesimleri arasındaki ^{işçilerin} varolan düşmanlıkları korumak ve abartmaya yönelik stratejisine karşı komünistler kendi stratejilerini ^{işçilerin} ortaya atmışlardır. Bu, işçi sınıfının birliği için savaşmak, ^{işçilerin} onun çeşitli partileri ve örgütleri arasındaki düşmanlık ve ayrılıkları ortadan kaldırmak, ^{işçilerin} ve işçi sınıfı hareketinin hem yakın hem de uzak ^{işçilerin} hedefleri için verdiği savaşta ^{işçilerin} çeşitli kesimlerinin sıkı bir işbirliğini sağlamaya kapsayan bir stratejidir.

7 Komünistlerin işçi sınıfının birliğini sağlama çabası, politik ve sınıf güçlerinin günümüzdeki durumuna bağlı, ^{işçilerin} ve işçi sınıfı hareketinin bugün karşı karşıya olduğu geçici ve kısa süreli bir görev değildir. Komünist partileri, ^{işçilerin} varolduğundan beri, ^{işçilerin} çeşitli tarihsel ^{işçilerin} durumlarda ve devrimci hareketin bütün ^{işçilerin} iş ve çıkışlarında, ^{işçilerin} komünist partiler her zaman görevlerini ve politikalarını ^{işçilerin} bu stratejik ilkenin ışığında belirlemişlerdir.

^{işçilerin} yükselme ve alçalma dönemlerinde,

7 Komünistlerin işçi sınıfının birliği için savaşması temel ilkesi, V.I.Lenin tarafından ortaya atılmıştır. Lenin bu amaca ulaşmak için eylemde birleşik işçi cephesi kavramını öne sürmüştür. Proleter kitlelerin kapitalizme karşı verdikleri savaşta yardımcı olmak üzere Lenin: "Birleşik cephe taktiklerini benimsedik ... ve bu taktikleri sonuna kadar uygulayacağız" demiştir. *(yığınların)*

7 Komünist Enternasyonalin kararları bu ilkeyi daha da geliştirmiştir. "Birleşik işçi cephesi üzerine" adlı tez Komintern Yürütme Komitesince 1921 de benimsenmiş ve Birleşik Cephe politikasının tüm geçiş dönemi boyunca ve sosyalist devrimin zaferine kadar geçerli olacağı belirtilmiştir. *(Tek)*

7 Lenin'in ölümünden sonra, komünistler ve diğer işçi sınıfı partileri arasında işbirliğinin gereği üzerine Lenin tarafından geliştirilen tezler komünist partiler ve Komintern içindeki bazı sektör unsurları tarafından çarpıtılmıştır. Nevar ki, bu sektörlerce yanlış tutumlar Kominternin 1935 yılındaki 7.kongresince açıkça suçlanmış, öte yandan Lenin'in işçi sınıfı birliği konusundaki görüşleri yeniden benimsenerek geliştirilmiştir. O günden beri komünist hareket bu politikayı tartışmasız bir şekilde sürdürmektedir. *(çöğeler)* *(diğer)* *(min ölümler)* *(yerilmiş)* *(yollar)*

7 İşçi sınıfı birliğini sağlamaya dönük komünist çizgi, Komünist ve İşçi Partilerinin 1957, 1960 ve 1969 ta yapılan Uluslararası toplantılarında alınan kararlarla açık bir şekilde biçimlendirilmiştir. *(Savaşma)* *(oluşturulmuştur)*

7 1969 toplantısında yayınlanan karar bildirisinde: "Yeni durumda, işçi sınıfı birliği için duyulan gerek daha da açık duruma gelmiştir" işçi sınıfı birliği için savaşma ilkesi tek tek komünist partilerce de sürekli olarak gündeme getirilmektedir. *(alınmak bekler)*

7 Komünistler, işçi sınıfının ve onun birliğinin esas düşmanının burjuvazi ve gerici olduğunu bilir ve bundan dolayıdır ki komünist partiler, ilk ve en güçlü yumruklarını burjuvaziye ve diğer gerici güçlere karşı savunurlar. Onlar, işçi sınıfının içindeki işçi sınıfı birliğinin düşmanlarına karşı da kararlı bir savaş verirler. Sağ ve "sol" kanat oportunistlerince çeşitli işçi partileri ve örgütleri arasındaki işbirliğine karşı yönetilen boş önerilerin maskesini düşürülen ve birliğin olanaksızlığına inanlara karşı çıkararak, yanlış tutumlarıyla işçi sınıfı hareketine verdikleri zararları göstererek açıklayarak bu görevlerini yerine getirir. *(özellikle)* *(onların)* *(işçiyi açılar)* *(karşı gösterir)*

2. KOMÜNİSTLER VE SOSYALİSTLER ARASINDAKİ İŞBİRLİĞİ, İŞÇİLERİN BİRLİĞİNİN TEMELİ

7 Komünistler işçi sınıfının birliği için çaba gösterirken Komünist ve Sosyal demokrat partilerin eylem birliğine, bu ikisi uluslararası işçi sınıfının temel politik güçleri oldukları ve birleşik işçi sınıfı cephesi için verilen daha ileri düzeydeki savaş herşeyden önce ve öncelikle bu işbirliğine dayandığı için özel bir önem verirler. *(Savaşma)* *(birlik)* *(önemle)*

7 Bu konu üzerinde 1969 Toplantısında yeniden ehemmiyetle durulmuş ve yayınlanan karar bildirgesinde: "işçi sınıfı birliğine bir önem veren komünistler, bugün ileri demokratik bir düzen getirmek ve gelecekte sosyalist toplumu kurmak üzere sosyalistler ve sosyal demokratlar ile işbirliği yapmaktan yanadırlar. Bu işbirliğini gerçekleştirmek için ellerinden gelen herşeyi yapacaklardır", denilmektedir. *(yaz)*

7 Komünist partilerin politikası, günümüzde sosyal demokratların kapitalist ülkelerdeki işçileri ve demokratik hareketleri içindeki en büyük güç olduğunu gözönüne almaktadır. Bugün bütün dünyada 60'a yakın sosyalist ve sosyal demokrat parti vardır. Bunların büyük bir çoğunluğu (42 parti), Frankfurt on the Main'de, 1951 yılında yapılan kongrede kurulmuş olan Sosyalist Enternasyone'ye üyedir. Toplam üye sayıları: 15 400 000 olup 77 600 000 dir.

oya sahiptirler. Pekçok gelişmiş kapitalist ülkede işçi sınıfının çoğu ve ^{emekçi} çalışan kitlelerin önemli bölümleri (Büro işçileri, entellektüeller, küçük burjuva insanları) sosyal-demokrat partilerin çizgisini benimsemiştir. ^{aydınlar}

Batı Avrupa, sosyal demokratların kalesidir. Bu bölgenin pekçok ülkesinde, İtalya, Fransa ve İspanya dışında, sosyal demokrat parti üyeleri komünist partilerinkinden çok fazladır, 9 500 000'ne karşı 2 500 000 gibi. 1960 ların ortasında, kullanılan oyların % 36 sı sosyal demokratlara giderken % 8 den biraz fazlasını komünistler aldı.

Batı Avrupa'daki 40 milyon sendika üyesinden 30 milyonu sosyal demokrat eğilimdeki sendikalara ~~aittir~~ ^{ettirir} ^{ettirir}.

Tek tek gerilemelere ve bazı sosyal demokrat partilerin ^{zayıflamış} olmasına ve üye kaybetlerine rağmen, sosyal demokrat hareket bütün ^{olarak} bugün halâ sözkonusu ülkelerin yaşantısında önemli politik ^{etkinliğe} sahiptir. Nevar ki, bu partilerin pek çoğu, anti-komünizm ve burjuvazi ile ^{uzlaşma} oportünist tutumu içindedirler.

Faşizm'e karşı komünistlerin ve sosyalistlerin işbirliği yapmış olduğu II.Dünya Savaşından sonra, sosyal demokratların ideoloji ve politikasında sağa doğru daha fazla bir sapma oldu. 50 ler ve 60 larda Sosyalist Enternasyonal tarafından kabul edilen programlarda, sosyal demokrasinin liderleri sınıf savaşının bilimsel ilkelerini, ^{ve} kapitalist özel mülkiyetin ortadan kaldırılması gerçeğini ve işçi sınıfı hareketinin önemli diğer bazı taleplerini daha önceki kararlarında yer almış olmasına ^{rağmen} reddettiler. ^{Kaldırıp attılar}

Sağ kanat sosyalistleri sürekli olarak, Sovyetler Birliğini ve diğer sosyalist ülkeleri kötülemektedirler. Anti-komünizmin karanlığında körleşmiş ^{olarak} Bu tip ülkelerin sosyalist karakterini inkâr etmekte, yürürlükte olan sistemleri devlet kapitalizmin bir çeşiti olarak tanımlamaktadırlar. ^{niteliğini}

Kapitalist devletlerin yapısındaki kötülüklerin ^{aynen} bu ülkelerde varolduğunu iddia etmektedirler. ^{ediyorlar}

Komünist partiler ^{aynı} biçimde sosyal demokrasinin liderlerinin ateşli saldırılarına hedef olmakta ve Komünist Partiler ülke çıkarlarına ters düşen ve "Sovyetler Birliğinin çıkarına hizmet eden" partiler olarak tanıtmaya çalışmaktadır. ^{uyarlar}

Komünist partiler, sosyal demokrat partilerin anti-komünizmi ve sınıf uzlaşmacılığı politikası ile işçilere ^{verilmekte} olan zararları ^{tamamen} farkedirdiler. Yine de günümüz sosyal demokrat partilerini değerlendirirken, ideoloji ve politikalarındaki tüm karmaşıklık ve çelişki ile kapitalist ülkelerde oynadıkları rolü ^{başaberce} dikkate almak gerektiğine inanırlar. ^{herşeyle birlikte, bunların} ^{göz önüne alınarak}

Sosyal demokrat liderlerin pek çoğu açıkça burjuva görüşleri ve düşünceleri dile getirmekte, ^{ve} devrimci işçi sınıfı hareketine karşı çıkmakta, sınıf uzlaşmacılığı politikaları ile somut olarak burjuva ^{hükümlerinin} devamına katkıda bulunmaktadırlar. Bununla beraber, sosyal demokrat partiler liderlerinden ibaret değildir. ^{çeşitli} ^{demelerde} binlerce üyeleri vardır. Üyelerin çoğu yöneticilerince dile getirilen reformist görüşlerin pek çoğunu benimsemekle beraber, kendi toplumsal durumlarından memnun değildirler ve değişmesini istemektedirler. Sözkonusu ^{itileler} burjuvaziyle, ^{ve} kapitalizmle açık bir çelişki içindedirler. Çünkü ^{acil} taleplerini karşılanması ve toplumsal durumlarında ^{radikal} bir değişimin başarılabilmesi ancak burjuvaziye, ^{ve}

tüm kapitalist sisteme karşı savaşma şartına bağlıdır. Milyonlarca sıradan sosyal demokrat partili ve eylemcinin özlemlerinin esas içeriği burjuvaziye hizmet etmek, ve varolan sistemi savunmak değil, burjuvaziye karşı savaşarak işçilerin çıkarlarını savunmaktır. Bundan dolayıdır ki, komünistler yalnız sağ kanat liderlerinin tutumunu dikkate alarak sosyal demokrat partilerin geniş üye kitlelerinin durumunu gözmezlikten gelmenin yanlış olacağı kanısındadırlar.

Komünistler ayrıca, sosyal demokrat liderlerin hiçbir zaman ve hiçbir yerde kapitalizmsiz yapamayacaklarını, hatta varlığını sürdürmesine yardım ettiklerini kabul etmekle beraber, bütün bunların, onların çalışan kitleler için hiçbir şey yapmadıkları ve kitlelerin taleplerini hiçbir şekilde karşılamadıkları anlamına gelmediğini de bilirler.

Bir bölümü, işçiler için önemli olan, bazı reformlar İngiltere, İsveç, Norveç ve Avusturya gibi ülkelerde sosyal demokrat partiler ve hükümetlerce gerçekleştirilmiştir. Sosyal demokrat ideoloji ve politikanın sağ sapma eğilimlerine parmak basmakla beraber, komünistler, günümüzdeki sosyal demokrat çizgi ve programların demokratik olmak bir yana, sosyalist olan bir şeyler içermediği görüşünü de benimsemezler. Bu doğru değildir. Çünkü, günümüzdeki sosyal demokrat partilerin tutumu bile, yalnız demokratik değil bazı sosyalist özellikler de taşımaktadır.

Dolayısıyla komünist partiler, sosyal demokrat partilerin ideoloji ve politikalarındaki yanlış olumsuz yanları dikkate almakla yetinmez, olumlu yönlerini de değerlendirirler. Sosyal demokrasinin dikkatli ve kapsamlı bir analizini yaparak komünist partiler, sosyal demokrat partileri oportünist, ve reformist tutumda olan işçi sınıfı partileri olarak tanımlarlar. Günümüzün sosyal demokratlarını, işçi sınıfı hareketinin oportünist kanadı olarak değerlendirirler.

Komünistler, sosyal demokrat parti olma özelliği dolayısıyla sözkonusu partilerin ideoloji ve politikasındaki derin çelişkileri üzerinde önemle dururlar. Çelişkilerin birincisi, işçi aristokratları ve bu parti partilerdeki küçük burjuva entellektüelleri ile çeşitli kademelerdeki fabrika ve büro işçileri arasında; ikincisi, burjuva görüşlerin yansıdığı sosyalist partilerin tutumu ile işçilerin taleplerini içeren tutum arasında-

Sosyal demokrat tutumun çelişkileri, sosyal demokrat ideoloji ve politikaların küçük burjuva yapısından, liderlerinin takındığı eklektik ve tutarsız tutumdan, kaynaklandığı gibi işçi sınıfının politik olarak geri kalmış kesimlerinin ve geniş işçi kitlelerine göre imtiyazlı yerlere getirilmiş işçilerin durumundan da gelmektedir. Burjuva toplumunun, sözkonusu kesimleri, büyük kapital ve tekellerce sömürüldüklerinden mevcut sistemde değişiklikler olmasını istemekte ısrar eder ki, proleter devriminden korkmaktadırlar. Pekçoğu, burjuva toplumunda oldukça rahat yaşarlar, dolayısıyla sistemin tümünün devrimci değişiminden korkarlar. Bunlar, oportünizmleri içinde, burjuva dünyasında devrimci altüst etmeler olmaksızın, değişiklik özlemleri hayal ederler.

Sosyal demokratların ideoloji ve politikaları küçük burjuva bir öz taşır. Bu ideoloji ve politika, ve burjuva düşünceleri yansıttığı kadar işçilerin görüşlerini de yansıttığı sürece komünist partiler sosyal demokratlarla işbirliği sorununu ortaya atmayı hem mümkün hem de gerekli görmektedirler. Komünist partilere göre, komünistlerle sosyalistler aralarında derin ilke farkları olmasına karşın, biraraya gelebilmelerinin temelini oluşturabilecek pekçok ortak görüş ve çıkar da sahiptirler. Bundan dolayıdır ki, komünist ve işçi partilerinin 1969 toplantısında çeşitli konuşmacılar, işçilerin acil taleplerini karşılanmasını, ve daha yüksek ücretler, daha az emek yoğunluğu ve daha iyi çalışma şartları gibi sorunların çözülmesi için komünist ve sosyalistlerin ortak eylemler yapabileceklerini belirttiler.

Konuşmacılar ayrıca aşağıdaki görüşleri paylaştılar:

İşçilerin geçmiş yıllarda elde ettiği kazançları geri almak isteyen tekelleri çabalara karşı savaşmakta, ve işçilerin demokratik hak ve özgürlüklerini, işçi sınıfı partilerinin ve sendikalarının haklarını savunup geliştirmekte her iki tarafın ortak çıkarları vardır. Gerici rejimlerin eylemlerine ve yeni faşist güçlerin canlanmasına karşı savaş vermek için komünist ve sosyalistlerin birleşmesi mümkündür. Ulusal çıkarların ve bağımsızlığın savunulması için, yabancı sermayenin emperyalist ve yeni faşistlerin zulmüne karşı ortak eylem yapabilirler.

Barişin korunması, ve dünya güvenliğinin sağlanması komünistlerin ve sosyalistlerin eşit derecede ilgilendirmektedir. Komünistler, sosyalistlerle ortak çıkarlardan söz ettiklerinde, aralarındaki ideolojik ayrılıkları gözden uzak tutmazlar. Nevar ki, komünist partiler, işçi sınıfının çıkarları ve demokratik gelişmenin sorunlarının çözümü için verilecek ortak savaşta ideolojik ayrılıkların aşılabilir duvarlar durumuna gelmemesi gerektiği görüşündedirler. Komünistler sosyal demokratlarla eylem birliği sağlamaya çalışırken, bu işbirliğini işçilerin talepleri ve genel yapıdaki demokratik hedefler için mücadele çerçevesinde kısıtlamazlar. Komünistlere göre böyle bir birlik işçilerin politik iktidarı elde etmek, burjuvazi yıkmak ve sosyalist toplumu kurmak üzere verecekleri savaş sırasında da sürdürülebilir ve sürdürülmelidir.

Bütün bu söylenenlerden, kapitalist ülkelerin hepsinde, komünistler ve sosyalistler arasında pratik bir işbirliği için gerekli şartların var olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Böyle bir eylem birliği sosyal demokratların tutumunda radikal değişiklikler olmasını gerektirir. Bir kere, 1969 toplantısında belirtildiği üzere: "Pek tabii ki, sosyalizmden yana olan sosyalist partilerin ve diğer politik örgütlerin, burjuvazi ile sınıf uzlaşmacılığı tavrını kesinlikle terk etmesi, ve barış, demokrasi ve sosyalizm için etkili bir savaş verme politikasını benimsemiş olması gereklidir." İkincisi, sosyal demokrat partilerin anti-komünizm politikalarını terk etmeleri gereklidir.

Sosyal demokrat tutumunda böylesine değişikliklerin ve sosyalistler ile komünistler arasında etkili bir işbirliğinin olanak dışı olup olmadığı sorusuna gelince, sağ kanat sosyalistlerinin tutumlarında hızlı değişimler olacağına dair belirtiler varolmamakla beraber komünistlerin buna verdiği cevap olumludur.

Komünist partiler tutumlarını neye dayandırmaktadırlar? Bir kere, komünistlerle sosyalistler arasındaki işbirliği yalnız kuramsal tartışmalarla kalmamış, çeşitli deneyler günümüzde ve geçmişte bu konuda pratik deneylerden geçmişlerdir. Bu deneyler göstermiştir ki, komünistlerin tutarlı ve amaca dönük çabası, sınıf savaşının gelişmesi, politik ve ekonomik durumdaki değişimler birden fazla durumda sosyal demokrat liderlerini tutumlarını değiştirmeye, ortak bir savaş vermek üzere komünistlere katılmaya zorlamıştır. Böyle bir işbirliği, ikinci dünya savaşı sırasında direnme hareketinde geniş ölçüde gerçekleşmiş ve savaş sonrasının ilk yıllarında sürmüş, işçilere, onlar için halâ değerli olan önemli kazançlar sağlamıştır.

Dünya işçi sınıfı hareketinin deneyleri, komünistlerin birlik için çaba gösterme politikasının geçerliliğini ve doğruluğunu ortaya koymuştur.

Burjuvazinin bütün çabalarına ve sağ kanat sosyalistlerinin ve solcu unsurların direnmelerine karşı, komünistler son yıllarda pek çok ülkede başarılı işbirlikleri sağlamışlardır. Örneğin Şili'de komünistler ve sosyalistler önemli ve yararlı deneyler edinmişlerdir. Komünist ve sosyalistlerin militanca ortaklığı, Halk Birliği cephesinin kurulmasında bir temel görevi yapmıştır. Cephe 1970 seçimlerinde sosyalist parti lideri Salvador Allende'nin başkan seçilmesini ve sosyalist ve komünistlerden oluşan bir hükümetin kurulmasını sağlayan büyük bir zafer kazanmıştır. Derinlemesine ekonomik reformlar

gerçekleştirilerek çalışan halkın yaşama şartlarını geliştiren tedbirler alınmıştır. Komünistler ve sosyalistler arasındaki eylem birliği Şili'ye sosyalist yolda barış içinde ilerleme olanaklarını açmıştır. Sağ kanat sosyalistlerinin çabalarına karşıt komünistler ve sosyalistler İtalya'da hergün daha çok birlikte eylem yapmaktadırlar. İtalyan işçileri bu ortak çabaların olumlu bir sonucu olarak çeşitli nedenlerle ülke çapında etkili eylemler ortaya koyabilmişler ve bu yolla önemli kazançlar elde etmişlerdir.

1970 yazında ülkenin üç bölgesinde yapılan seçimlerde (Emilia, Tuscany ve Umbria) ve Bolonga Ferrara, Reggio-del-Emilia, Grosseto, Rimini ve Forli vb. şehirlerde yapılan seçimler sonucu yerel hükümetlere solun temsilcileri, yani komünistler, sosyalistler ve proleter birliği sosyalist partisi üyeleri seçilmiştir.

Fransa, Japonya ve Hindistan gibi ülkelerde de komünist ve sosyalistler birlikte eylem deneyleri vermişlerdir.

Komünistler, kapitalist ülkelerin hepsinde işçi sınıfı partileri arasında sıkı bir eylem birliğinin başarılmasına çalışmaktadırlar. Çünkü onlara göre bu pekala gerçekleştirilebilir. Dünya kapitalizmi ve sınıf savaşındaki gelişmeler bir yandan, dünya sosyalizminin başarıları öbür yandan, sosyal demokrat partiler üzerinde önemli etkiler yapmakta ve bu partilerin üyeleri ile yöneticileri arasındaki ayrılıkları ortaya çıkarmakta, sağ kanat sosyal demokrat yöneticilerle kadrolar arasındaki çatışmayı hızlandırmaktadır.

Bazı sosyal demokrat partilerin politikalarında gözlenen sağa kayma, bu partiler ve onları destekleyen örgütler içindeki çeşitli güçler arasındaki savaşı kızıştırmıştır. Özellikle Federal Almanya'da sosyal demokrat partilerin resmi çizgisi ile sendikalar arasında çıkan çatışma, sözü edilen savaşın belirli bir görünümüdür. Alman Sosyal Demokrat Partisi ile DBG arasında, ekonomiyi yönetmekte sendikalara daha fazla hak verilmesi, emiliyet kanunları vs. gibi önemli konularda görüş ayrılıkları ortaya çıkmıştır. İngiltere'de İşçi Partisi yöneticileri ile, sendikaların pek çoğunun yöneticileri arasındaki çatışmada aynı derecede önemlidir.

Sağ kanat yöneticiler ile sosyal demokrat genetik örgütlerinin büyüyen çatışması sosyal demokrat partilerin gelişmesinde gözlenen önemli bir değişim olayıdır. Batı Almanya, İsveç, Fransa gibi ülkelerde sosyalist genetik kendi partilerinin resmi yönetiminin ideoloji ve politikasını eleştirmekte, yöneticilerin çizgi değiştirmesini istemekte, radikal reform programları ortaya atmaktadırlar. Sosyalist geneliğin bu tutumu sosyal demokrat üyeler üzerinde de önemli etkiler yaratmaktadır.

1969 toplantı bildirgesinde de parmak basıldığı gibi, "Sosyal-Demokrat kadrolar içinde ayrılıklar ortaya çıkmakta ve yönetime kadar yansımaktadır. Bazı yöneticiler tekelsiz kapital ve emperyalizmi savunurken diğerleri, çalışan kitlelerin ekonomik ve sosyal alanlardaki barış ve ilerleme taleplerine kulak vermeye daha fazla eğilim göstermektedirler."

Aktif olarak Komünistlerle işbirliği yapmakta olan sosyal demokrat partilerce edinilen deneyler, sosyal demokrasinin tutumu üzerinde her gün daha çok etkili olacaktır. Fin Sosyal Demokrat lideri Vaineleskinen, 1971 Mayıs'ında, Helsinki'deki, Sosyalist Enternasyonal Konferansı'nın bir toplantısında söylediği sözler bu açıdan anlamlıdır. Demişti ki, "Finlandiya Sosyal Demokrat Partisi, ilerici güçler arasında geniş bir işbirliği istemektedir. Sosyal demokrat partiler ile Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkelerin partileri arasında ilişkiler kurulmasını önermiştik ve şu anda bu öneriyi yeniliyorum. Yapıcı işbirliği özlmlerinin bu kadar açıkça ortaya çıktığı bir dönemde bu olanağı görmezlikten gelmek tarihi bir yanlış olmayacak mı?"

2 Son olarak, dünya komünist hareketinin gelişmesinde elde edilen başarılar ve birlik için verilen tutarlı savaş, sağ kanat sosyalistlerinin anti-komünizmini altetmekte, komünistler ile sosyal demokrat partilerin eylem birliğini sağlamaktadır.

2 Dünya sosyalist sisteminin büyüyen gücü ve dünyada yer alan sosyalizmden yana dönüşümler komünist partilerin durumunu kesinlikle güçlendirmekte, ^{ve işçi sınıfı hareketi üzerindeki etkisini} de arttırmaktadır. İşçi sınıfı, komünist partisi ne kadar güçlüyse, işçi sınıfı birliği düşmanlarının direncinin o kadar kolaylıkla kırıldığını, ^{ve diğer işçi sınıfı partileri ve örgütlerinin ortak eylem yolunda o kadar kolaylıkla birleştiğini deneyleriyle göstermiştir.}

2 Dünya komünist hareketinin, komünist ve sosyal demokrat partilerin birbirine yaklaşmasında olumsuz etki yapan çelişkileri, ortadan kaldırması da, komünistler ile sosyal demokratlar arasındaki işbirliği olasılıklarını arttırmıştır.

2 Dünya komünist hareketinin birliği ve kaynaşması, ^{deği} 1969 yılında Moskova'da, yapılan Lenin'in 100. yıldönümü, uluslararası kutlama toplantısında, ^{değişim} SBKP 24. kongresi, ^{ve diğer} ve diğer sonra partilerin 1974 kongrelerinde büyük bir güçle ortaya konmuş ve işçi sınıfı partilerinin eylem birliğine ^{katkısı} katkıda bulunmuştur. ^{Kutlanması}

2 Komünist partiler, işçi sınıfı partilerinin birliği sorununa SBKP'nın 24. Kongresinde temelleri atılan yapıcı bir tutumla yaklaşmaktadır. Kapitalist ülkelerin çoğunda komünistler pratik eylemleriyle sosyalist partilerle işbirliği politikasındaki içtenliklerini ve bu politikasının başarısı için ellerinden gelen herşeyi yapmaya hazır olduklarını göstermişlerdir. Komünistler böylece sosyal demokrat kadrolar içindeki işçi sınıfı birliği düşmanlarının uydurmalarını yalanlamış ve böyle bir birliğe karşı öne sürülen iddiaların anlamsızlığını ortaya koymuş oldular.

2 Dünya sosyalist sisteminin başarıları, dünya güçlerindeki yeni dengeler, dünya işçi sınıfı ve komünist hareketinin ^{birlik} kaynaşması, komünistlere devrimci savaşın önemli sorunlarını çözmekte yeni yaklaşımlar ^{kenetlenmesi} olanağı verdi. Oysa bu sorunlar geçmişte komünistler ile sosyal demokrat partiler arasında derin farklılıklara sebep olmuştu.

2 Sözü edilmek istenen ^{götürme} ve en önemli yeni yaklaşım; silahlı bir ^{ayaklanma} kalkışma ve iç savaşa ^{savaşım} olmaksızın, sosyalist devrime barışçı geçiş için daha büyük olanakların ortaya çıkmış olmasıdır. Bu tezin pekçok komünist partinin programına ^{katılması} katılmasıyla, yalnız barışçı biçimlerini tanıyan ve komünistleri sürekli olarak halkı kanlı bir iç savaşa, karmaşa ve yıkıma itmekle suçlayan, sosyalistlerle işbirliği yapmak için daha büyük olanaklar doğdu.

2 Genel demokratik haklar ^{ve} sosyalizm için verilen savaşın görevlerinin birbirine daha çok yaklaşması, komünist strateji ve taktiklerin, genel demokratik karakterde görevler ^{ile} çeşitli reform ve değişim programlarına günümüzde geçmişe göre daha fazla ağırlık vermesine yol açtı. Bu ise komünist partiler ile sosyal demokratlar arasında daha yakın bir işbirliği için olanak sağladı.

2 ^{Böylece} Görülüyor ki, komünistlerin sosyalist partilerle eylem birliği ilkesine ^{atutulan} dayalı çizgisi, dünya işçi sınıfı hareketi ^{ve} uluslararası sosyal demokrasinin ^{gelişmelerinde} gelişmesinde ^{gerçekleşen} gerçekleşmektedir. ^{gerçekleşen}

BİRLİK İÇİN SAVAŞMANIN İLKELERİ

7 Komünist partiler, işçi sınıfının birliği, ^{sanat} sosyalistler ve ^{canlı} diğer işçi sınıfı partileriyle işbirliği için savaşma konusunda bazı ^{hayati} ilkelere bağlıdırlar. Bu ilkeler, dünya komünist hareketinin deneylerinden kaynaklanırlar. Özü, komünistlerin, eylem birliği sağlamaya dönük kararlı çizgisini uygulamak çabasıdır. ^{min öteki}

7 Komünistler ^{çıkardıkları} diğer işçi sınıfı partileriyle ^{çıkardıkları} işbirliği yapmaya çalışırken, işçi sınıfının ^{başka} başka bir çıkar veya amaç gözetmezler. İşbirliğinin anlamını ve önemini, sosyal demokrat liderlerin iddia ettiği gibi ^{başka} diğer işçi sınıfı partilerini yıpratıp kendi hegemonyalarını kurmak ^{başka} şekilde görmezler. Amaçları işçi sınıfının tümünün gücünü ve savaşçılığını arttırmak, toplumda işçi sınıfının durumunu ve etkisini kuvvetlendirmek, işçi sınıfı hareketinin genel düzeyinde bütünsel bir yükselme sağlamak, işçilerin yalnız acil istekleri için değil, ^{başka} fakat iktidara almak ve sosyalizmi kurmak için başarılı bir savaş vermelerini sağlamaktır. ^{egemenliği ele}

7 Komünistler tüm işçileri, ister sosyalist olsun, ister hristiyan-demokrat veya ^{başka} diğer partileri desteklesin, sınıf kardeşleri olarak kabul ederler. Onlarla karşılıklı bir anlayış kurmak ve işbirliği yapmak için ellerinden gelen herşeyi yaparlar. Bundan ^{başka} dolayıdır ki, komünistler, bütün işçilerce ortak ^{başka} olarak benimsenen konuları öne çıkarırlar ve onları ortak bir savaşta birleştirirler. ^{başka}

7 Birleşik eylem sağlama görevini yerine getirirken, komünistler bugün için komünist ve sosyal demokrat partilerin birleşmesini, ^{başka} ve işçi sınıfının birleşmiş bir partisinin ortaya çıkması sorununu ortaya atmamaktadır. ^{başka} Bek tabii ki böyle bir birleşme, Marxist ilkeler çevresinde gerçekleşebilirse, işçi sınıfı için çok büyük bir kazanç olacaktır. ^{başka} Nevar ki, henüz böyle bir adım için ^{başka} şartlar olgunlaşmamıştır. Bundan dolayıdır ki, komünistler ve sosyalistler arasındaki birlik bugün için işçi sınıfının, bağımsız politik örgütlerince ortaklaşa bir şekilde oluşturulan düzeyde, eylem birliği olarak anlaşılmaktadır. ^{başka}

7 Burada komünist partiler politikalarını, sosyal demokrasinin yakında çökeceği umuduna dayandırmazlar. Tersine, onun uzunca bir süre ve yalnız kapitalizm ortamında değil belki de bazı ülkelerde sosyalist devrimin zaferinden sonra da yaşayacağını hesaba katarlar.

7 Komünistler, sosyal demokrat partilerin politikalarında değişme sağlamak ve sağlam bir birlik için, sosyal demokratlarla sıkı ve dostça ilişkiler kurmayı görev bilirler. Komünistlerin ^{başka} kitleler arasında sistemli bir çalışma yaparak, onları birlik politikasına kazanması, komünistler ile sosyal demokratlar arasında, işçi sınıfının ^{başka} kardeşlik için, işbirliği sağlamanın ^{başka} esas yöntemidir. ^{başka}

7 Deneyler göstermiştir ki, fabrikalarda komünistlerle aynı ^{başka} şartlarda omuz omuza çalışan, ^{başka} ve aynı cefayı çeken sosyal demokrat işçiler arasındaki anti-komünist önyargılara ^{başka} ortadan kaldırılabilir. Fabrikalar, ortak istek ve amaçlar için eylem birliğinin sağlandığı, yabancılaşmanın ve düşmanlıkların eritilebildiği tek ortamdır. İşçilerin eylem birliği için ^{başka} atölye seviyesinde bir toparlanma sağlanabilirse bu sosyalist partilerin yöneticilerini etkileyecektir. Çünkü bu yöneticiler işçi sınıfından ne kadar kopuk olurlarsa olsunlar, partilerinin ve sendikalarının tabanını, seçmenlerini ve destekleyicilerini, oluşturan bu ^{başka} kitleden gelen ısrarlı talepleri sürekli olarak duymamazlıktan gelemezler. ^{başka}

7 Komünistlerin, sosyal demokrat kadrolarla eylem birliği ^{başka} sağlama çabası, sosyal demokrat partilerin yöneticileri ile işbirliği yapılması ^{başka} tersine bunu öngörür. İşçi sınıfı hareketinin deneylerinin ortaya koyduğu gibi, komünistlerle sosyalistler arasında sıkı, etkili ve uzun vadeli bir işbirliği, tabandaki ^{başka} birlik, partiler ^{başka} yani partilerin merkez organları ve yöneticileri arasında ^{başka} akdedilen ^{başka}

anlaşmalar yoluyla üst ^{olışeyde} seviyede de, desteklenip, sağlamlaştırılmadıkça ^{olanaksızdır.} mümkün değildir.

Geçmişte, bazı komünist partilerin sosyal demokrasinin yöneticileri ile yapılar herhangi bir işbirliğini ilke olarak yanlış ve kabul edilemez olarak nitelendikleri görülmüştür. Bunlar, işçi sınıfı hareketinin birliğini sosyal demokrat hareketin başındaki yöneticileri atlayarak, ^{yığınlar} ve bu yöneticilere rağmen, kitleler arasında eylem yaparak sağlamaya çalıştılar. Nevar ki, bu politika başarı kazanamadı, işçi sınıfı partilerinin arasında sıkı bir işbirliği ve işçi sınıfı hareketinin birliği sağlanamadı. Bundan dolayı tabandaki işbirliği çizgisi ile tepede işbirliğini birbirinden ayırmak yanlıştır. Her iki görevin birden başarılması gerekmektedir. Bu görevlerin herbirinde elde edilecek başarılar, komünistlerle sosyalistlerin çabalarını birleştirerek işçi sınıfının bütününe yararlı olacaktır. ^{özellikle}

1969 toplantısında bu konuya eğilen, Alman Komünist Partisi 1. Sekreteri Marx Reimann; "Bu, Federal Almanya'daki komünistlerle, sosyal demokrat kadrolarla bir birleşik cephe kurmak istemekte beraber, sosyal demokrat parti yöneticilerine karşı savaş politikası sürdürmeye niyetli olduğumuz anlamına gelmez. Federal Cumhuriyet'teki tüm komünistler her seviyedeki sosyal demokratlarla dialog kurmağa hazırdır." demiştir. ⁱⁿ

Birliğe giden yol işçilerin somut istekleri için verilen ortak savaştan ve ortak eylemden geçer. Sosyalistler ile komünistler arasındaki ideolojik tartışmalar bazı olumlu sonuçlar doğurabilirse de, bugün için sosyalist partilerin çoğunun ideolojik konumu komünistlerden o kadar farklıdır ki, bu tür tartışmaların eylem birliğini geliştirmesi beklenemez, aksine zararlı olabilirler. Somut hedefler için verilen pratik bir ortak eylem, işçilerin çeşitli kesimlerini birbirine daha çok yakınlaştıracak gibi aralarındaki düşmanlığı eritecek ve karşılıklı güven sağlayacaktır. Bunlar işbirliğinin temelidir. ^{amaçlar}

Komünistler, işçilerin hayati çıkarlarını yansıtan istekler öne sürdüğü takdirde birlik sağlanır. Komünistler, durumu ve kitlelerin nabzını doğru değerlendirip ortak savaşın görevlerini doğru resit ederse, işçilerin böylesine istekler için vereceği savaşı zayıflatmaya birlik düşmanlarının gücü yetmeyecektir. Bu koşullarda, komünistlerin ortaya attıkları istekler işçilerin tümü tarafından öylesine benimsenecektir ki en keskin anti-komünistler bile kitlelerden kopmamak için kendi taktiklerini değiştirmek zorunda kalacaktır. ^{görevler}

Komünistlerin duruma böylesine yaklaşmaları komünist partilerin genel olarak ideoloji sorunlarını ikinci plana atacakları ve ideolojik tartışmalara karşı çıkacakları anlamına gelmez.

Tersine, komünistler ideoloji sorununa ve teori problemlerine her zaman birinci önceliği vermişlerdir. Nevar ki, komünistler eylem birliği için çaba gösterirken, ideoloji ve teori konularında uzlaşmanın eylem birliğinin ön şartı olmadığını kabul ederler. Öte yandan bu tür tartışmaların özünü, ve ^{hizmet etmesi} takınılacak tavır ve öne sürülecek görüşlere yardımcı olmaması, komünistlerle sosyalistlerin ortak noktalarını tesbit etmeye ve işçi sınıfı partilerinin birbirlerine daha çok yaklaşmasına katkıda bulunması gerektiğine inanırlar. Komünist ve sosyalist partilerin işbirliği için verilen savaşın en zor yanı ilk adımı atmak, uzun yılların düşmanlığını ortadan kaldırarak ortak eyleme girişmektir. İlk aşamalarda, komünistlerin çok esnek davranmaları ve somut görevlerin birlikte başarılması için yollar bulması gerekeceği kolayca anlaşılacaktır. Pratikte "ya hep ya hiç" tutumunu benimsemek, yalnız ortak eyleme zarar vermekle kalmayacak, partilerin birbirlerine daha çok yaklaşmasını önleyecektir. ^{değerlendirme sağlanabilir}

Ortak eylemin başarısı için, en önemli istekleri kapsıyan ortak programlar ortaya atılmalı ve her iki taraf bu programın uygulanması için tutarlı bir çaba harcamayı görev bilmelidir. Böyle programların hazırlanması komünistler ile sosyalistler arası işbirliğinin en karmaşık ve zor yanıdır. Bir ortak eylem programı, ortak bir belgedir, salt

komünist veya ⁴⁴sağ sosyal demokrat olamaz.

Her iki tarafca verilen ^{edimler}tavizler sonucu ^{için}varılan bir uzlaşmanın ürünüdür. İşçi sınıfı birliği ^{için}verilen savaşın başarısı ve işçi sınıfı hareketinin ortak amaçlarına ulaşması için ve onun güçlerini biraraya getirip birliğini sağlamak üzere, komünistler sosyal demokratlarla belirli bir uzlaşmaya varmaya ve onlara bazı ^{edim}tavizler vermeğe hazırdırlar. Pek tabiidir ki bu, sosyal demokratların da ^{edim}taviz vermeleri ve bazı istek ve tutumlarından vazgeçmeye hazır olmaları şartına bağlıdır.

Her tür ^{edim}taviz ve uzlaşmaya karşı, ilke olarak, uzlaşmaz bir tutum takınmak, işbirliği ve ortak eyleme giden yolu kapamak demektir. Komünist hareketin gelişmesinin ilk yıllarında bu tür "ilkecilğe" karşı eleştiriler yönelmiştir.

Nevar ki, bu konulara yaklaşırken komünistleri bir başka tehlike bekler. Bu, oportünistçe yanılgılar yapmak, yani ilke olarak ^{edim}izin verilemeyecek ^{edim}tavizler vererek, bağımsızlığı kaybetme tehlikesi ve sosyal demokratların kuyruğuna takılmaktır. Bu tehlikelerden nasıl kaçınılacığı, ^{edim}izin verilebilir veya ^{edim}izin verilemez ^{edim}taviz ve uzlaşmaların nasıl belirleneceği sorusuna, her hâl ve ^{edim}şartta geçerli olacak bir tek ^{edim}cevap bulmak olanaksızdır. Lenin'e göre "Herkes aklını kullanarak, her özel durum için ayrı bir ^{edim}cevap bulmak zorundadır. Gerçekte parti örgütünün ve onun önde gelen liderlerinin bir görevi de, sınıfın tüm düşünen temsilcilerinin uzun, ^{edim}asrari, tutarlı, kapsamlı ve çok yanlı çabalarına ^{edim}ile karmaşık politik problemlere hızlı ve doğru çözümler getirecek bilgi, deney ve politik kavrayışı edinmektir."

Birlik için verilen savaş, ancak, bu ortak eylem programı ile beraber, birliği temsil eden bir örgüt varsa, yani birlik için varılan sözleşme örgütsel bir birliktelikle desteklenirse sonuç verecektir. Sözü edilen örgütsel birlik, işçi sınıfı cephesi çerçevesinde sağlanabileceği gibi, daha geniş bir halk cephesi içinde de mümkündür.

Merkezi ve özellikle iş ve yerleşme yeri temeline göre kurulmuş yerel örgüt birimleri birliği pekiştirir, daha güçlü ve etkili ^{edim}kılar. Varılan bu sonuç, uluslararası işçi sınıfı hareketinin deneylerinden kaynaklanmaktadır. Örneğin, İkinci Dünya savaşındaki Fransa halk cephesinin tarihi incelendiğinde, ^{edim}(Fransız komünistleri) ^{edim}çeşitli yerel ^{edim}noktalarda cepheler temsilcilerinin bulunmamasına eylemlerdeki en zayıf noktayı teşkil ettiğini, başarısızlığın bir ^{edim}unsuru olduğunu görecektir. ^{edim}Öte yandan günümüz Şili'sinde, halk birliği cephesi örgütlerinin ^{edim}ülke çapında yaygın oluşu bir güçlülük kaynağıdır. Demokratik hükümet ile Cumhurbaşkanının ^{edim}ilerici dönüşümleri gerçekleştirmekte destek olmaktadır.

Komünistlerle sosyalistlerin birlik politikasının başarısı, büyük ölçüde tarafların görevlerini titizlikle ve eksiksiz yerine getirmesine bağlıdır. Ancak böylelikle, taraflar birbirlerine güven duyabilir, ortak eylem alanları genişleyip, gelişir. Geçici çıkarlar uğruna ^{edim}uzlaşılan çizgiden sapmak, yüklenilen sorumluluk ve görevlerden kaçınma çabaları, ^{edim}karşılıklı güvenlerini yitirmelerine ^{edim}sebep olacağından, işçi sınıfı hareketini militanca birleştirmek, temel stratejik görevinin başarısını engellemiş ^{edim}olacaktır.

Nevar ki, komünistlerin sosyalistlerle işbirliği yapmak için duydukları ^{edim}samimi istek, komünist partilerinin sağ kanat sosyalistlerine karşı verdikleri ideolojik savaş ^{edim}vercekleri anlamına hiç bir zaman gelmez. Tersine, 1969 uluslararası komünist ve işçi partileri toplantısında büyük bir açıklıkla belirtildiği ^{edim}üzere, ideolojik savaş komünistlerin ^{edim}teklifler üzerindeki etkinliğini arttırmak ve sağ kanat sosyalistlerinin yanlış ve işçi sınıfı için zararlı tutumlarını açığa ^{edim}çıkarmakta önemli yer tutmay ^{edim}deyemeyecektir.

Komünist parti liderleri, sosyal demokrat tutumunu ^{edim}eleştirisini yapmanın, işçi sınıfının birliğini sağlamak ve sosyalist partilerle işbirliği ^{edim}yapmak için komünistlerce ^{edim}verilen savaş ^{edim}zayıflatmak bir yana, sosyalist partilerdeki anti-komünizmi yenmekte ve onları burjuvazi ve tüm tekelci devlet kapitalizmi sistemi ile işbirliği yapma çiz-

çizgisini kurtarmakta yararlı olacağı görüşünü belirtmişlerdir.

- 2 Finlandiya Komünist Parti sekreteri Aarne Saarien, 1969 Kasım'ında partisinin merkez komitesinde yaptığı bir konuşmada şunları söylemiştir. "Son aylarda bir kaç kere sosyal demokrat parti yönetimince alınan politik kararları eleştirdik. Geri dönüş yapmak veya işbirliğine son vermek istediğimiz için böyle yapmadık. Sosyal demokrat parti ve yönetimini, yanlış olduğuna inandığımız kararlarından dolayı eleştirdik ve eleştirmeye devam edeceğiz."

Böyle böylesine davranmak işbirliği politikası için içten bir ön gerektir."

- 2 Komünistlerin verdiği ideolojik savaş ve sosyal reformizmin eleştirisi bölünmeleri arttırmak için değil, de ancak işçi sınıfı hareketindeki birliği pekiştirmek amacıyla yapılırsa başarılı olacaktır. Bundan dolayı da sağlam bilimsel temellere dayanmalı, kişiliklere saldırmamalı, sekte ve dogmatik basitlemelerden kaçınılmalıdır.

- 2 Sağ kanat sosyalistlerinin ideoloji ve politikalarına yöneltilen Marksist eleştiri yalnız sosyal demokrat görüşlerin teorik tutarsızlığını, ve politik zararlarını açıklamakla kalmamalıdır. Komünist ve sosyal demokrat tutum arasındaki ayrılıkları belirtmekle de yetinmemelidir. Sosyalist ve komünist ideoloji ve politikalar arasındaki ortak noktalar belirtilmeli, tarafları birbirine daha çok yaklaştıracak ve eylem birliğini geliştirecek unsurlar ortaya konulmalıdır.

- 2 Fransız Komünist Partisi Genel Sekreteri Waldek Rochet, parti merkez komitesinin Aralık 1968 toplantısında: "Partimiz bir yandan sosyal demokrat partilerin reformist durumunun tutarlı eleştirilerinin yapılmasına karşı çıkmazken, öteyandan sosyalist partinin kendi görüşlerini ısrarlı bir şekilde karşılaştırmaktan geri kalmamıştır. Bunu yaparken sosyalist emekçiler ile komünist emekçileri yakınlaştırmak ve sosyalist bir Fransa'nın kuruluşu için gerekli cephenin politik tabanını birlikte oluşturmak esas almıştır". Sosyal demokratların çeşitli kesim ve gruplarına farklı bir şekilde yaklaşmak gereği komünist partiler için "olmazsa olmaz" bir şarttır.

- 2 Elbette, komünistler anti-komünizm ve sınıf işbirliği tutumunu bilinçli olarak sürdüren veya anti-komünist görüş ve kavramları savunan sosyalistlere, emekçi halkın yararı, barış ve sosyalizm yolunda, komünistlerle ortak bir mücadeleye katılmaya hazır olanlara davranış şekliyle yaklaşmaz. Aynı şekilde, işçi sınıfının ortak eylemlerine karşı çıkan sosyal demokratlara karşı eylem birliği tavrını sürdüremez.

- 2 SBKP'nın günümüz sosyal demokrasisine karşı takip ettiği çizgi, SBKP'nın günümüz sosyal demokrasisine karşı takip ettiği çizgi, SBKP Merkez Komitesinin partinin 24. Kongresine sunduğu raporunda şöyle formüle edilmiştir. "1969 Milletlerarası Toplantısında tesbit edilen çizgiye bağlı kalarak SBKP, sosyal demokratlarla barış, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde işbirliği yapmağa hazırdır. Elbette ideolojide ve devrimci ilkelerde hiçbir taviz vermeksizin. Nevar ki, komünistlerin bu tavrı, sosyal demokrasiinin sağ kanat liderlerinden gelen zorlu direnmelerle karşılaşmaktadır. Partimiz, işçi sınıfı hareketini tekelsiz kapital menfaatlarına boyun eğdirmeye ve işçi sınıfının barış, demokrasi ve sosyalizm için verdiği mücadeleyi zayıflatmaya çalışan her türlü tavra karşı ödünsüz bir mücadele vermektedir ve vermeye devam edecektir."

Komünist partiler ile sosyal demokrat ve diğer işçi sınıfı partileri arasındaki ilişkilerin temel prensipleri bunlardır.

Sermayenin çıkarlarına uydurmaya

tutumu,

ötek

bandan böylede

SENDİKAL HAREKETTE BİRLİK İÇİN ^{Savaş} MÜCADELE SENDİKALARDA KOMÜNİSTLERİN EYLEMLERİ

Sendikalarda işçi sınıfının birliği için mücadele, büyük önem sahiptir. Bu önem, sendikaların, işçi sınıfının parti dışı en büyük kitle örgütleri oluşundan ve sendikaların çok çeşitli görüşlere sahip işçileri, kapitalist sömürüye karşı ortak direnme temeli üzerinde, kapsamakta oluşundan gelmektedir. Karl Marx'a göre, sendikaların geleceği, onların işçi sınıfının örgütlü merkezleri olarak bilinçli bir şekilde görev yapmalarına ve sınıfın tam egemenliği, büyük amacına benimsemelerine bağlıdır.

Karl MARX: "Sendikalar, dünyaya amaçlarının dar ve bencil olmaktan çok uzak olduğunu ve ezilmekte olan milyonların egemenliğini amaçladığını göstermelidirler" demiştir. Dünya sendika hareketi, ~~günümüzde~~ 1945 deki 65 000 000'a karşı, 1250 000 000 üyeyi kapsayan muazzam bir güçtür. Bugün pek çok sendika, daha militanlaşmış olarak, barışın korunması, işçi sınıfının yaşam standartlarının yükseltilmesi, sendikaların demokratik hak ve hürriyetlerin genişletilmesi için eylem birliği ve işbirliği yapmaktadır.

Nevar ki, endüstri ve büro işçilerinin sendikalarda yetersiz bir şekilde örgütlü oluşu, sendikal hareketin bölünmüş olması, işçi sınıfının emperyalizme karşı verdiği mücadele nin gerçekten militanca birliği açısından ortaya ciddi engeller çıkarmaktadır. Sosyalist olmayan ülkelerde tüm ücretli çalışanların yarısından azı, sendikalıdır. Fransa, ABD ve Kanada gibi ülkelerde bu oran sadece % 25'tir. Pek çok ülkede, tek bir fabrikada çalışan işçiler bile farklı politik partilere bağlı çeşitli sendikalara bölünmüşlerdir.

KOMÜNİST PARTİ VE SENDİKALAR

Komünistler, sendikal eylemlerde çok önemli ve olumlu etkilerde bulunmaktadırlar. Nerede komünistlerin sendikalar üzerinde etkisi daha güçlü ise, orada proleteryanın sınıf bilinci daha büyük, ve sendikaların politik mücadeleye katılması daha geniş kapsamlı ve militancadır. Komünist partiler, sendikaların işçi sınıfının sınıf menfaatlerini ciddi olarak savunmalarını, burjuvazi ile sınıf işbirliği ilişkilerine girmemelerini isterler. Sendikalarla en yakın ilişkiler kurmak için çaba harcarlar ve sendika kademelerinde sürdürülen komünist eylemlerin küçümsenmesine karşı çıkarlar. Anti-komünist propaganda, komünistlerin sendikalara sızarak, onların bağımsızlıklarına son vererek komünist hedeflere bağlı olacaklarını yayar. Oysa gerçekte, sendikalarda çalışan komünistler, sendikaların görevlerini en iyi bir şekilde yapabilmesi için çaba gösterirler.

Bilindiği gibi Lenin, sendikaların "renksizliği" teorisine, yani sendikal eylemi ekonomik mücadeleyle sınırlayanlara, komünist parti ile sendikalar arasında sıkı bir ilişki kurulması gereğini inkâr edenlere karşı amansız bir mücadele vermiştir. Lenin, aynı zamanda, sendikaları işçi sınıfının bağımsız örgütleri olarak, sınıf dayanışması ve ortak menfaatler uğruna mücadelenin öğrenildiği okullar olarak ele almıştır. İkinci Enternasyonalin Stuttgart Kongresinde (1907) alınan kararları ele alırken, aşağıdaki kararın önemini belirterek, altını çizmiştir. "Her iki örgüt (parti ve sendika) yapılarına bağlı olarak kendi alanları vardır. Bu alanlar içinde birbirlerinden bağımsız olarak hareket etmektedirler." Komünistler, sendikaların bağımsızlığı ilkesini gözönünden uzaklaştırmadan, sendika ve parti arasında daha sıkı ilişkiler kurmak üzere çalışırlar. V.I. Lenin, komünistlere, sendikalarda parti öncülüğünü, sendikaların bağımsızlığını yok edecek şekilde anlamamak gerektiği, bağırısında bulunmuştur. Sendikaları, partinin şubeleri veya partinin bir parçası haline getirmeye dönük çabalara karşı çıkmıştır. Öte yandan sendikaları, işçileri partiye bağlayan, ortak amaç ve ideallerine örgüt olarak görmüştür. Bu ilkeler halen geçerlidir. Sendikalar içinde, partinin öncü rolünü ilkel veya dogmatik bir şekilde ele almak önemli zararlara yol açar.

Öğüt vermiştik. gibi onun amaç ve idealleriyle bağlayan

bugün olduğu gibi

ve patronlara
.20.

değildir, böyle

2 Son yıllarda pekçok komünist partisi, dükümanlarında, sendikaların bağımsızlığı konusunda özel bir önem vermiştir. Bu bağımsızlığı komünistlerin nasıl anladığı sorulabilir. Öncelikle, hükümet ile işverenlerden bağımsızlık olarak ele alırlar. Çoğu kapitalist ülkelerin hükümetleri sendikal haklara darbe vurmakta, onların eylemlerine müdahale etmekte, politik taleplerde bulunma hakları olduğunu reddetmektedir. Komünistler sendikaların bağımsızlığını savunurken, sendikaların kapitalist ülkelerde egemen olan tekellere ve onların adamlarına karşı korumağa çalışırlar. Sendikaların işçi sınıfının demokratik hakları için talepte bulunmak ve mücadele vermek hakkını savunurlar.

3 Komünistler sendikaları, politik partilere göre bağımsız örgütler ve birimler olarak ele alırlar. Nevar ki bu, işçi sınıfı partileri ile sendikaların ortak hedefler için işbirliği yapmalarına mani değildir. Herhangi bir sendika üyesi, komünist partisi üyesi veya seçtiği bir başka partinin üyesi olabilir. Elbette komünistlere, sınıf bilinci en yüksek işçilerin komünist partisine katılmasını isterler. Nevar ki, sendikal hareketi mekanik olarak şu veya bu politik partinin parçası (eki) haline getirmek sendikaları izole eder ve onları kitlelerden koparır. Pekçok sendikanın (İngiltere'de TUC, Federal Almanya'da DGB, İtalya'da GCL, Belçika ve İskandinav sendikaları) günümüzde tekellere karşı ve işçi sınıfının birleşik eylemi için verilen mücadelede sosyal demokrat partilerden daha radikal olmaları, sendikaların gerçekten bağımsız bir sınıf politikası için artan isteklerini göstermektedir. Öte yandan sendikal hareketteki bölünmeyi hazırlayan şartların giderek azalmakta olduğunu göstermektedir.

4 Komünist partiler, özel ve saf komünist sendikalar örgütlenme görüşünü çoktan terk etmiş bulunmaktadır. Çünkü pratik göstermiştir ki böyle bir çizgi, komünistleri sendikal büyük kitleden izole etmektedir. Komünistler işçi sınıfının geniş kitlelerini üye olduğu sendikalarda aktif olarak ve diğer ilerici partilerin temsilcileriyle birlikte, kitlelerin ekonomik ve politik talepleri için verilecek mücadelede eylem birliğini oluşturmada daha geniş bir şekilde etken olabilmektedirler.

Etkenlik Nasıl Kazanılır?

5 Komünist partiler emekçi halkın menfaatlerini tutarlı bir şekilde savundukları için içinde bulunduğu baskın ihtiyacı ile söz konusu ülkenin özelliklerini yansıtan sloganları zamanında ileri sürerek ve işçi sınıfı hareketi içinde baskın sınıfların onları ajantlarının sürdürülen manevraları ifşa ederek, sendikalar içinde öncelikle ve herkesten fazla etkenlik kazanırlar. Komünistler sendikalarda, onların her türlü eylemine aktif olarak katılırlar ve üye arkadaşları arasında sahip oldukları etki ile etkenlik kazanırlar. Komünist partiler, üyelerinin tümünün sendikalara üye olmasını şart koşar ve bu kural çoğu kez parti tüzüğünde yer alır.

6 Komünistler, günlük sendikal çalışmalarda aktif olmalı, tüzüğün gerektirdiği disipline dikkatle uymalı, sendikal çalışmaların işçi sınıfı menfaatlarına yararlı olacak mükemmel bir şekilde yürütülmesi için ellerinden geleni esirgememelidirler. Sendikalarda komünist inançlarına sadık kalarak çalışırken, farklı görüş ve inançlardaki sendika üyelerinin görüş ve fikirlerine saygı göstermelidirler. Sendikalardaki pratik eylemleri ile ve işçilerin hayati menfaatları için ateşli, tutarlı ve başarılı mücadeleler vererek, komünistleri sendikalarda prestij kazanmışlar, üyelerce tekrar tekrar yönetici pozisyonlara seçilmişlerdir.

7 Bilindiği gibi işçi Partisi, İngiliz sendikalarında çok etkilidir. Nevar ki komünistler birçok sendikada yönetici pozisyonlarına seçilebilmişlerdir. Komünist Parti maden, metal ve ulaşım işçileri sendikalarında olduğu gibi ahşap işçileri birliğinde, kurşun işçileri sendikasında, ressam ve dekoratörler birliğinde de etkilidir.

8 Komünistler, öğretmenler sendikasında, büro ve idari işçiler sendikasında, bilimsel işçiler birliğinde, posta işçileri sendikasında yönetici pozisyonlar elde etmişlerdir.

leri

.21.

istem

Komünistler, İngiltere'nin en büyük fabrikalarındaki işçi temsilcileri listelerinde önemli rol oynamaktadırlar. Komünistler, sendika örgütünün demokratik ilkelerini savunurlar. Yalnız geniş bir sendikal demokrasi ortamında sendikal talep ve kararlar yukarı kademelere ulaştırılabilir. Ancak işçilerin katılmasıyla gerçek istekler aksettirilebilir. Geniş sendikal demokrasinin varolduğu yerlerde, gerici unsurları sendikal talepleri ve mücadele biçimlerini belirlemekte ve sendika yönetiminde önemli pozisyonlar ele geçirmeleri imkansızdır. Öte yandan, komünistler yalnız geniş sendikal demokrasinin bulunduğu koşullarda, kendi görüşlerini yaygınlaştırmak, geniş tartışmalar açmak, her bir sendikalinin sendika biriminin önündeki görevi doğru olarak anlamasını sağlamak ve hatalı görüş ve eylemleri eleştirmek imkânına sahiptirler. Olanağına göre hareket eder.

Sendikal demokrasinin olmadığı yerlerde, işverenin örgütlediği gerici yöneticiler ve devlet sendikaları, sendikal hareketi hakim sınıfların menfaatlarına boyun eğdirecek pozisyonlar elde ederler. Komünistler ekonomik ve politik isteklerin ilişkisini doğru bir biçimde kurmaya çalışırken, politik mücadelenin büyük önemine parmak basarlar. İşçi sınıfının bağımsız çizgisini savunurken, emekçi kitlelere sendikaların politikasının dışında kalamayacaklarını anlatırlar. Politik mücadeleyi bırakmadan, düşman sınıfa kendi politikasını uygulamak için yardımcı bulunmak olduğunu, politikadan bağımsızlığın gerçekte burjuvaziye bağımlı olmak anlamına geldiğini açıklarlar.

Bilindiği gibi, günümüzün şartlarında, emekçi kitlelerin ekonomik mücadelesi politik mücadele ile iç içe geçmiştir. Sendikalar, hiç bir zaman bugünkü kadar keskin şekilde, kapitalist devletle mücadele sorunuyla karşı karşıya gelmemişlerdir. Deneyler ve tüm sınıf mücadelesi tarihi, sendikaları (reformist yöneticileri olanları dahil) her zaman tekellerle birleşmiş olan burjuva devletin karşısında koymuştur. Bu şartlarda politika üstü olmak veya politik renksizlik, ekonomik mücadelede bile daha başlarken belirli bir başarı elde etme imkânını ortadan kaldırmak, işçi sınıfı hareketini yenilgiye mahkûm etmek demektir.

SENDİKAL İSTEKLERİN YAPISI

Her komünist partisi, sendikalar içinde yapacağı çalışmanın özünü, biçimini, metodunu ve sendikalar içinde etkinlik kazanmanın yollarını, ülkenin somut şartları içinde, sınıf bilinci seviyesini, sınıf mücadelesi ve sendikal hareketin özgül nitelik ve gelişimini değerlendirerek belirler.

Komünistler, sendikal isteklerin, ülkedeki şartların ve emekçi kitlelerin taleplerinin daha doğru ve tam bir yansıması olmasına çalışırlar.

Sendikalar daha yüksek ücretler, eşit işe eşit ücret, daha fazla sosyal güvenlik, sendikal haklar ve işsizliğe karşı mücadele yürütürler. Bu tür istekler, işçi sınıfının tüm kesimlerince anlaşılır. Nevar ki, dünyadaki belirli bölgeler ve ülke grupları, gerek sendikal istekler gerekse sendikal hareketin biçim ve metodu açısından özgün özelliklere sahiptirler.

Kapitalist ülkelerde, sendikal eylemlerin uzun vadeli baş görevi tekellerin büyük güçlerini kırmaktır. İşte komünistler, sendikaların yeni ve büyüyen rollerini bu açıdan değerlendirmektedirler. Sendikaların sosyal ve ekonomik mücadelesi geleneksel çerçevesinden taşmakta, emekçi kitlelerin ülke çapında istekleri seviyesine varmakta, toplumun gelişmesini sağlayacak temel politik görevin yerine getirilmesi için verilen bir mücadele haline gelmektedir. Sendikalar, emekçi kitlelerin katılmasıyla gerçekleştirerek bir reformlar politikasının (ekonomide, sosyal güvenlik, kitle sağlığı ve eğitiminde, konut vs. de) uygulanması için, mevcut sendikal hakların geliştirilmesi ve toplumun temel üretim, dağıtım sorunlarında demokratik bir kontrolün (işçi kontrolü) kurulması ve bunun her seviyede (fabrika, firma, sektör, ülke çapında) uygulanması için mücadele etmektedirler. Yine tekellerin gücünü kırmak üzere, temel endüstrilerin millileştirilmesi ve demokratik kontrol altına alınması talebi de sözkonusudur.

Yine tekellerin gücünü kırmak üzere, temel endüstrilerin millileştirilmesi ve demokratik kontrol altına alınması talebi de sözkonusudur.

Komünistlerin öncülüğü ile fabrikadaki işçi almak ve çıkarmak, ücret artışı, verim artırma biçimleri, prim dağıtım ve benzeri her türlü işçi ilişkilerinin yönetiminde, işçilere kontrol yetkisi sağlayan toplu sözleşme imzalamaya mücadelesi gelişmektedir. Bu ~~ta~~ ^{savaş} ~~istem~~ ^{istem} ~~lepler~~ ^{lepler}, fabrikaların ekonomik faaliyetleri üzerinde sendikal etki sağlamaya ~~ve~~ ^{ve} işçileri bölmekte, ~~ve~~ ^{ve} onlara kendi isteklerini zorlamakta kullandığı önemli bir aracı işverenin elinden almak ~~hedefini~~ ^{amacını} gütmektedir. ^{eylemleri} ^{dayatmaları}

Sendikalar, bilimsel teknolojik devrim sonucu işçi sınıfına gelebilecek her türlü zararı önlemek üzere, yeni yatırımların, teknolojik gelişmelerin, fabrika yenilemelerinin, ~~yeni istihdam imkanlarının~~ ^{istihdam imkanlarının}, işçi sınıfının menfaatlarına hizmet eden ve onların hayat düzeylerini yükseltir bir biçimde gerçekleşmesi için mücadele yapacak şekilde işçi sınıfını örgütlemektedirler. İleri kapitalist ülkelerin komünistleri, tekellerin ekonomi-politikasına ve özellikle burjuvazi tarafından uygulanmakta olan gelirler politikasına karşı, sendikaların somut alternatif çözümler için çaba göstermektedirler. Sendikalar işçi sınıfının yanında yer alan bilim adamlarının yardımı ile, burjuvazinin aldığı tedbirlerin karşısına işçi sınıfının yararına ve tekellerin daha yüksek kâr hedeflerine karşı, bir alternatif program çıkarabilirler. ^{patronlar da} ^{karşı} ^{savaşabilecek biçimde} ^{çıkarma amaçlarına}

Pekçok Batılı sendikanın politikasında yer alan değişimler ve programlarının radikalleşmesi sonucu, işverenlerde işçi aleyhindeki stratejilerinde değişiklikler yapmışlar, sendikaların rolünü ve etkisini ortadan kaldıracak her türlü tedbiri almağa, grevleri kanunsuz ilan etmek ve benzeri baskı yöntemlerini kullanmak yolunu seçmişlerdir. Sendikaları yan-devlet kurumları haline getirmek ve ~~hakim~~ ^{hakim} sınıfın sosyo-ekonomik makinasına dahil etmek üzere çaba göstermişlerdir. Bütün bunlar sendikaların ~~ve~~ ^{ve} tekellerin hakimiyetine karşı verilen savaşta daha bilinçli ve daha aktif olmalarını gerektirmektedir. ^{egemen} ^{hükümet} ^{egemenliğine}

Tekellerin saldırılarına ~~cevap~~ ^{karşı} olarak, sendikalar, işçi sınıfını, burjuvazinin sendikal hareketi baltalamak çabalarını etkisiz kılacak şekilde örgütlemektedirler. Aralık 1970 de İngiliz işçi sınıfı, hükümetin sendikalara karşı çıkardığı kanunu, 1926 genel grevinden beri görülmemiş çapta grevlerle ve ~~Karışık~~ ^{Karışık} hareketten bu yana en büyük ~~hale~~ ^{hale} gösterile-riyle önledi. Komünist Partisinin çabalarıyla, İngiltere'deki sınıf mücadelesi, sendikal ve işçi sınıfı hareketi olarak belirgin ölçüde sola kaydı. İşçi sınıfı mücadelesinde hızlanma ile, ABD sendikal hareketinde sol kanat eğilimlerin ortaya çıktığı, demokratik eğilimlerin geliştiği, General Electric işçilerinin grevinde ortaya açıkça çıktı. Bu grev ülkenin en büyük sendikalarınca desteklendi ve zaferle sonuçlandı. ^{güçün} ^{savaşı} ^{savaşındaki}

Yoğun ~~mücadeleler~~ ^{savaşlar} sonucu Fin ve İtalyan sendikaları, Fabrikalardaki sendikal hakları geliştiren (işverenin zaman ve yer vermeye mecbur olduğu işçi toplantılarının yapılabilmesi hakkının alınması gibi) bazı yeni ~~kanunlar~~ ^{yasa} çıkartılmasını sağladılar. Demokratik sendikaların yasaklandığı ülkelerde, komünistler mevcut devlet kontrolündeki sendikalar etkili olmaya ve böylece oralarda geniş tabanlı işçi muhalefeti yaratmaya çalışmaktadırlar. Örneğin İspanya'da, komünistler Frankocu sendikalarda önemli bir muhalefet hareketi yaratmayı başarmışlar, daha yüksek ücret, işsizlik sigortası, grev hakkı, kendi örgütlerini kurmak, ve toplantı yapmak hakkı ve basın özgürlüğü gibi isteklerle çıkmışlardır. Faşizm bu muhalefeti ezme ~~başaramamıştır~~ ^{başaramamıştır}. ^{direnişi}

Latin Amerika'da sendikal hareketi özel görevler beklemektedir. Bu ülkelerin durumu emperyalizme bağımlılık ~~ve~~ ^{ve} oligarşilerin kesin iktidarı şeklinde karakterize edilebilir. Proleteryanın önemli bir bölümü, burjuva milliyetçilerinin veya reformistlerin etkisi altındadır. ^{hükümet sözleri meleri biçiminde}

Sendikalar, diktatörlüklerin olduğu ülkelerde yasaklanmışlardır. Latin Amerika komünist partileri, sendikalardaki burjuvazi etkisini ortadan kaldırmayı, tekeller ve ABD yatırım ~~ve~~ ^{ve} finanse edilmekte olan sarı sendikaları ~~yaşar~~ ^{yaşar} etmeyi; diktatörlüklere, oligarşilere karşı ve ABD emperyalizmine bağımlılıktan kurtulmak için verilen ^{işçilerini açığa vurmayı}

eylemler savaşlara

aktif mücadeleye sendikaların katılmasını sağlamak için, ^{ilk} birinci hedef seçmişlerdir.

Koloni olmaktan yeni kurtulmuş ülkelerde sendikalar yabancı tekellere ^{ait} işletmelerine ^{millileştirilmesi}, milli devlet sektörünün geliştirilmesi, köylülüğün yararına radikal toprak reformu, yabancılara ve feodallara ^{ait} mülkiyete son verilmesi, tarım işçilerine ^{tarımın gelişmesi için} yardım edilmesi için çalışmaktadırlar. Bu ^{tip} ülkelerde sendikalar, devletin demokratik bir çizgide gelişmesi için ve bağımsız bir ekonomik gelişme ile bütün ülkelerle işbirliği politikasını içeren, programların hazırlanıp uygulanması için işçi sınıfının söz sahibi olması için çaba göstermektedirler.

Milli burjuvazinin güçlü durumda olduğu gelişmekte olan ülkelerde, demokratik sendikalar, kapitalist olmayan gelişme yoluna geçişi sağlamak, işverenlerin gelişigüzel hareket etmelerini sınırlamak, özel tekellerin ve hükümetteki kuklalarının gayri milli politikaları ile emperyalistlere verilen dış politika tavizlerine karşı çıkmak için çalışmaktadırlar.

Emperyalizme tam anlamıyla bağımlı veya gerici rejimlerin iktidarda olduğu ülkelerde sendikalar, politik sistemde değişiklik, ülkenin ekonomi ve politikasının emperyalistlerin kontrolünden çıkarılması taleplerini ortaya atmaktalar. Angola gibi ülkelerde ^{milli} kurtuluşçu güçlerin çerçevesinde silahlı mücadeleye katılmaktadırlar. Sendikalar eylemler, kapitalist olmayan yolu seçmiş, gelişmekte olan ülkelerde farklı özelliklere sahiptir. Buralarda, fabrikaların yönetimine ve tüm önemli tedbirlere katılırlar. Bir yandan sömürge kalıntısı yapılarla ve özel işverenlerce işçi sınıfının sömürülmesine karşı ve daha iyi yaşama koşulları için ^{emgelen} mücadele, öte yandan emekçi kitlelerinin, ülkenin ekonomisini ilerletmek ve demokratik hükümetlerce önerilen temel tedbirleri uygulama yönünde, harekete geçirirler.

Kapitalist ülkelerde işçi sınıfının durumu, yalnız ^{güçlenen} hak çevrelerce ^{egemen} tesbit edilen iç politikaya bağlı kalmayıp, ^{saptanan} takip edilen dış politikaya da bağlıdır. Bundan dolayıdır ki dış politikayla ilgili problemler sendikal eylemlerde giderek artan bir öneme sahip olmaktadır. Sendikalar, ülkelerindeki hükümetlerin askerî üslura müsaade eden, saldırgan bloklara katılan, silâhlanma yarışını hızlandıran, ülkede yabancı yatırımları ^{testik} eden politikalarına karşı çıkmak durumundadır. Komünistler sendikaların, ^{ulusal} millî yararların savunulmasında daha aktif durumlar almalarını, anti-emperyalist hareketlere katılmalarını ve diğer yurtsever güçlerle omuz omuza mücadele etmelerini sağlamak üzere çaba gösterirler.

ULUSAL MİLLÎ ÖLÇÜDE BİRLİK

Sendikaların sürdürdükleri ^{savaşımın} mücadelenin etkisi öncelikle ve herşeyden çok işçi sınıfının birlikte eylemine bağlıdır. Deneyler göstermiştir ki, çeşitli sendika örgütleri ve grupları birlik içinde çalıştıkları zaman başarı elde edilmektedir. Komünist ve İşçi partilerinin 1960 toplantısında bildirisinde sendikalararası dayanışma konusunda şöyle denilmektedir: «Sendikal hareketin bölünmüş olduğu ülkelerde, birliğin yeniden sağlanması ve ülkelerarası boyutlardaki birlik ve dayanışma, işçi sınıfının politik ^{hayattaki} rolünün artması ve işçilerin menfaatlerinin başarıyla savunulması için gereklidir.» Bu konu 1969 toplantısında bir kere daha belirtilmiştir.

Komünist partiler sendikal dayanışmayı sağlama ^{savaşımında} mücadelesinde önemli deneylere ² sahiptirler. Komünist parti dokümanlarında, sendikal dayanışma eylemi en alt ^{seviye} seviyede işçi sınıfının bağrında doğmakta ve somut konularda verilen ^{güçlen} mücadelelerle gelişmektedir. Sendika kademelerinden gelen baskı ile sağ kanat reformist liderler bile işçi sınıfının birleşik eylemini destekleme zorlanmışlardır.

Ratlarından

belgelerinde

savaşlarla

talianda

Fin işçi sınıfı, savaş sonrası dönemde sendikaların eylem birliğini sağlamakta önemli başarılar elde etmiştir. Yaklaşık olarak 700 000 üye Haziran 1969 da kurulan Fin Sendikaları Merkez Örgütüne bağlanmıştır.

İtalya'nın üç büyük sendikasının eylem birliği, önemli değişimler için verilen geniş tabanlı ortak mücadeleler sonucu emekçi halka özellikle konut, eğitim ve sağlık hizmetlerinde yeni sosyal ve demokratik haklar kazandırmıştır. Sendikal dayanışma sonucu elde edilen başarı, yerel sendikal örgütlerde birlik yönünde öyle güçlü bir eğilim yaratmıştır ki, pekçok fabrikada birleşik sendikal yapılar oluşmuş, böylece ülke çapında tek bir sendikal merkez oluşması yolunda sağlam bir temel atılmıştır.

Mayıs 1971 de, bağımsız Hindistan tarihinde ilk defa, ülkedeki 20 den fazla kitle sendika birliğinin temsilcileri arasında bir konferans yapılmıştır. Komünistlerin yönetimindeki Bütün Hindistan Sendika Kongresinin girişimi ile konferans bir ortak eylem andlaşması benimsemiştir. Farklı politik inançtaki sendikal çevrelerin temsilcilerince formüle edilen bu andlaşmada, ülke sendikal hareketinin temel görevleri şöyle belirtilmiştir: Temel ekonomik sektörlerin tekellere ödeme yapmaksızın millileştirilmesi; Hindistan köylülerinin ve topraksız tarım işçilerinin yararına radikal bir toprak reformu; gerçek ücretlerde ülkedeki, artan hayat pahalılığını göze alan bir yükselme sağlanması; işsizlik probleminin acilen çözümü; işçilerin grev hakkının devamını sağlamak; ülkenin yabancı tekellere bağımlı olmaktan kurtarılması; milli ekonominin temel dallarında kamu sektörünün güçlendirilmesi. Emekçi halkın bu ortak mücadele programı ülke çapında geniş destek görmüştür.

Reformcu yöneticilerin direnmelerine ve işçilerin mücadelesini sınırlamak ve kısıtlamak istemelerine rağmen, sendikaların öncülüğünde yürütülen mücadelenin kapsamı genişlemektedir. 1960-70 de yalnız gelişmiş kapitalist ülkelerde grevci işçi sayısı 420 milyonu bulmuş, aynı dönemde 260 önemli ülke çapında grev yer almıştır.

ULUSLARARASI BİRLİK

Günümüzde sendikal hareket birkaç uluslararası örgüt ve bunlara bağlı birkaç organizasyonla temsil edilmektedir. WFTU, World Federation of Trade Unions, Sendikal hareketteki devrimci sınıf eğilimlerini temsil etmekte olup, proleter enternasyonalizm ilkesine bağlıdır. 100 ülkede 150 000 000 üyeye sahiptir. ICFTU, International Confederation of Free Trade Unions, sosyal reformcu eğilimi temsil etmekte olup 50 milyon üyeye sahiptir. WCL World Federation of Labor, hristiyan partilerin etkisinde olup 12 milyon üyeye sahiptir. Ayrıca otonom sendika örgütleri mevcut olup, çoğu ilerici eğilimler taşımaktadır. 1956 da Arap Sendikaları Milletlerarası Konfederasyonu kurulmuş olup, 10 Ortadoğu ülkesinin sendikal örgütüdür.

1961 de Afrika ülkelerindeki sendikalar biraraya gelerek Bütün Afrika Sendika Federasyonu, AFTUF oluşturmuştur. Ocak 1964 de Latin Amerika Sendikalar Birliği Kongresi ortak bir eylem programı benimsedi ve Latin Amerika için tek bir sendika örgütü oluşturulmasının gerekli olduğu kararı alındı. Bu örgüt Latin Amerika İşçilerinin Sendikalar Birliğinin Devamlı Kongresi adını alacak ve 20 Latin Amerika ülkesini kapsayacaktı. Kongre devamlı bir sekreterlik oluşturdu ve örgüt merkezi Santiago oldu.

Otonom demokratik sendikal birlikleri, özellikle Bütün Afrika Sendika Federasyonu, WFTU ile giderek artan yakın ilişkiler kurmakta ve WFTU'nun eylem programına katılmaktadır. Şubat 1969 da Afro-Avrupa sendikalarının danışma konferansı Conarry'de toplandı, ve emperyalist tekellere ve sömürgecilğe karşı sendikal dayanışma, ve ekonomik sosyal yardım konusu ele alındı. WFTU nun Latin Amerika İşçilerinin Devamlı

Kongresi ile, Arap Sendikalarının Uluslararası Konfederasyonu, Bütün Afrika sendika Federasyonu ile ilişkileri daha düzenli bir şekil almış olup, ortak komisyon işbirliği komiteleri kurulması gibi örgütsel biçimler almıştır. (ve)

ICFTU ve WCL liderleri uluslararası sendikal dayanışmaya karşı çıkmışlardır. Bağlı örgütlerine WFTU ve sosyalist ülke sendikalarıyla ilişki kurma yasağı koymuşlardır. 1951 den beri WFTU, uluslararası sendikal birliği yeniden kurmak arzusu ile sistematik olarak ICFTU ve WCL yöneticilerine işçi sınıfının hayatı menfaatlarını savunmak için gerekli tedbirleri tartışmak önerileriyle yaklaşmak istemiştir. 1956 da örneğin, WFTU ücret kısıntısı olmadan daha kısa çalışma süresi sorunu için ortak eylem yapma önerisinde bulunmuş, Avrupa ülkelerinde 40 saatlik iş haftası teklif etmiştir. (için)

WFTU, ICFTU nun 5. kongresine hitaben kaleme aldığı bir mektupta (1959), dünya çapında tüm bir silahsızlanma ön planı ile ortak bir ekonomik ve sosyal programın mümkün olup olamayacağının araştırılmasını teklif etmiş, karşılıklı delegasyonlar yollama sorununun tartışılmasını önermiştir. (öner)

Bu öneriler, ICFTU ve WCL yöneticilerince geri çevrilmiştir. (DSF)

TÜSTAV
TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMASI

disinsel çıkarlarını

Öte yandan, deneyler, uluslararası sendikal örgütlerinin birlik konusundaki tavırlarında değişiklik yapmalarını zorlamaktadır. Uluslararası birlik ve sendikalar arası daha sıkı temaslar için duyulan istekler, çeşitli sendikal örgüt temsilcisi tarafından tartışılmaktadır. *DSF* *birlik* *temsilcisi* *tarafından* *tartışılmak*

ICFTU'ya bağlı pekçok sendika örgütü, sendikal bağlar açısından ayırım yapılmasına son verilmesi özlemi içindedir. *kararlar*

WFTU, işçilerin birliğini geliştirmeye yönelik *kararlar* veya dünya çapındaki her türlü girişimi destekleyeceğini açıklamıştır. Tüm Avrupa sendikalarının tekeli politikalarına karşı ortak eylemde bulunmasını ortaya atmış, ve tekellerin blokuna karşı ortak tedbirler almak, ve artan sömürüye, ve kârlara karşı mücadele etmek üzere emekçilerin ve sendikaların ortak cephesini oluşturmak amacıyla WFTU, ICFTU ve WCL temsilcileri arasında toplantı yapılmasını önermiştir. *DSF* *Savaşmak* *ulusal*

WFTU ayrıca, Ortak Pazar ülkelerinin işkolu ve milli sendikaları arasında bir dayanışma ve işbirliği eyleminin sağlanması için tedbir alınmasını da önermiştir. WFTU Nisan 1968 de ki özel toplantısına, bağlı sendikalardan başka, 41 örgütün temsilcisi de katılmıştır. Bu toplantılar WFTU Genel Konseyi, dünya sendikalarına savaş halindeki Vietnam halkıyla somut olarak dayanışma yapmak çağrısında bulunmuştur. WFTU Genel Konseyi, 1968 Aralık ayındaki 18 inci toplantısında, WFTU'nun uluslararası sendikal birliği sağlamak yolundaki çalışmaları gözden geçirilmiştir. *DSF* *DSF* *DSF*

WFTU'nun Ekim 1969 daki 7. Kongresince alınan kararlar, sendikal hareketin birliği için verilen mücadeleler için büyük öneme sahiptir. Kongre tarafından, sendika politika ve eyleminin saptandığı dökümanda, uluslararası sendikal hareketin birliği konusunda özel bir bölüm ayrılmıştır. *DSF* *Savaşmak* *üzerinde* *taahhüt* *istemi*

Burada, Batı Avrupa ve özellikle Ortak Pazar ülkeleri sendikal merkezleri arasında, tekellerin ittifakına karşı bir ortak sendikal cephe kurulması yönündeki çalışmaların gelişmekte olduğu belirtilmiştir. *DSF* *DSF* *DSF*

Batı Avrupa'daki kapitalist ülkelerin artan bütünleşme çabaları karşısında, sendikaların milli sınırlar içinde kalarak sosyo-ekonomik ve politik taleplerini gerçekleştirmeleri gittikçe zorlaşmaktadır. Bu ülkelerin devrimci sendikaları, emekçi halka, bütünleşme sürecinin, gerçekte üretici güçleri geliştirme somut ihtiyacını belirttiğini, aynı zamanda işçi sınıfının büyümesini ve dayanışmasını hızlandırdığını, ve milli örgütleri birbirine yaklaştırdığını anlatmaktadırlar. Öte yandan, tekeller bütünleşme sürecini teşvik ederken, üretimin uluslararası hale gelmesinin sözkonusu ülkenin menfaatlarına hizmet etmek için değil, de, işçileri uluslararası ölçekte sömürerek tekellere daha fazla kâr sağlamayı amaçlamakta, ve böylelikle işçi sınıfına ve demokratik hareketlere karşı yeni bir mücadele aracı yaratmaktadırlar. *ulusal* *fed* *ulusal* *aşırı* *çıkaz*

Sendikalar, Batı Avrupa emekçi halkının ekonomik ve sosyo-politik menfaatlerini korumak için ortak bir mücadele programı benimsemek acil göreviyle karşı karşıyadırlar. *DSF* *Savaş* *değişik kararların*

Sendika politikası ve eylemi adlı bu dökümanda, çeşitli kıta sendikal örgütleri ve özellikle Latin Amerika işçilerinin sendikal birliği için *deyimli* Kongresi, Afrika Sendikal Hareketi, ve Asya'da ki sendikal örgütler arasında ortak platformların bulunması ve ortak yönetilmiş eylemlere geçilmesi önerilmektedir. *DSF* *Sözleşme*

WFTU'nun bu önerileri, geniş emekçi halk yığınlarının desteklenmiştir. Uygulanması için gösterilen çabalar, işçi sınıfının uluslararası birliğini büyük ölçüde geliştirecektir. Dünya sendikal hareketindeki anti-komünist eğilim içinde bulunduğu kriz, bölücü ve reformist sendika merkezini (ICFTU) özellikle etkilemiştir. Son zamanlara kadar AFL-CIO daki Meany-Lovestone grubu, ICFTU'yu, uluslararası sendikal hareket içinde bölücülük yapmakta bir araç olarak kullanmıştır. Konfederasyonun üyeleri, sosyalist ülkelerdeki sendikal hareketle veya komünistlerin etkisinde sendikalarla temas kurmaktan menedilmiştir. *DSF* *bağ*

Mini-Lovestone grubu,

Birleşik Amerika Sendikalar Konfederasyonu

izin ver

.27.

çıkarma

Şubat 1969'da AFL-CIO yöneticileri ICFTU'yu, yeterli kadar anti-komünist bir örgüt olmadığı gerekçesiyle ve AFL-CIO'nun sosyalist ülkelerin sendikalarıyla yakın ilişkiler kurulmasına müsaade edemeyeceği gerekçesiyle terketme kararı almışlardır. Bu olay sendikal hareketteki gerici unsurların ne derece ayak bağı, bölücü ve ayırıcı olduklarını ispatlamıştır.

Deneyler, ICFTU'ya bağlı sendika yöneticilerini daha gerçekçi bir tutumla WFTU örgütleriyle ilişki kurmayı kabul etmeye zorlamıştır.

1968'de, Amerikan Birleşik Otomobil, Uçak ve Ziraat İşçileri, en büyük ABD sendikalarından birisi olduğu halde AFL-CIO'yu terketmiş, bir diğer sendikayla beraber (Kamyon sürücüleri sendikası) yeni bir sendika merkezi (Alliance for Labour Action) oluşturmuştur. Bu örgüt, Vietnam savaşına karşı çıkmış, politik eğilimi ne olursa olsun dünyadaki tüm sendikalarla ilişki kurulmasını savunmuştur. Bu yeni sendika merkez Mayıs 1969'daki konferansında, Vietnam'daki ABD savaşını kınamakla kalmamış, silahlanma yarışına karşı çıkarak, bu yolda harcanan binlerce milyonun eğitim, sosyal güvenlik, konut yapımı ve benzeri şekilde harcanmasını hükümetten istemiştir. Bu olay ABD tarihinde, büyük sendikaların Washington'un dış politikasına yönelttikleri ilk karşı çıkış hareketidir.

Çeşitli eğilimlerdeki sendikal örgütler arasındaki uzlaşmalar ve ortak eylemler, oldukça sık rastlanan olaylar haline geldi.

Örneğin Sovyet sendikaları, son yıllarda ICFTU'nun çekirdeğini teşkil eden İngiliz Merkez Sendika Örgütü (TUC) ve Alman Sendikaları ve İskandinav ülkeleri sendikaları ile temaslarda bulunmuştur.

Diğer büyük uluslararası organizasyon olan WCL'in yöneticileri ve kendisine bağlı diğer birçok sendikal merkez ve bölgesel organizasyonlar, özellikle Latin Amerika Hristiyan Sendikaları, ilerici sendikal örgütlerle ilişki kurma ve onlarla alınacak ortak tedbirlere katılma yolunu giderek benimsemektedirler.

Bütün bunlar, sendikal hareketteki sağ kanat unsurların, her gün daha çok yalnız kalmakta olduklarını göstermektedir.

Komünist ve işçi partilerinin 1969'daki uluslararası toplantısı bildirgesine göre; "bazı yöneticiler, farklı eğilimlerdeki sendikaların ulusal ve uluslararası düzeydeki eylem birliğine karşı yapay engeller yaratmaktadır, ne varki, böyle bir birlik için duyulan özlem sendikal hareket içinde son yıllarda herşeye rağmen artmaktadır. Ulus ve uluslararası ölçekteki sendikal birliği ısrarla savunucuları komünistlerdir."

TÜRKİYE SOSYALİST

V. V. ZAGLADİN

İŞÇİ SINIFININ
BİRLİĞİ

- TKP yayınları -

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ İÇİN SAVAŞIMDA KOMÜNİST PARTİLER

Kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulması uğrunda işçi sınıfının verdiği savaşımın başarıyla sonuçlanabilmesi , bu sınıfın birliğine bağlıdır. Lenin:"işçi sınıfı birlik halinde olmadıkça,savaşında başarılı olamaz" demiştir. Nevar ki günümüzde kapitalist ülkelerin işçi sınıfı birlik halinde değildir. Bir bölüm işçiler komünist yolu,bir bölümü sosyalistleri izlerken,başka bir bölümü de küçük burjuva ve burjuva partileri desteklemektedirler. İşçi sınıfı hareketindeki bu bölünme geçmişteki pekçok başarısızlıkların,günümüzdeki pekçok zorluk ve engelin nedeni olmuştur.

İşçi sınıfının birliği için savaşmak dünya komünist hareketinin önündeki en önemli görevlerden birisidir. Pekçok açıdan barış,demokrasi ve sosyalizm savaşımının başarısı bu görevin üstesinden gelmeye bağlıdır. İşçilerin tek bir sınıf gücü olarak birleştirilmesi dünya komünistlerinin strateji ve taktiklerinin en önemli ilkesidir.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİNDEKİ BÖLÜNMELERİN NEDENLERİ VE BU HAREKETİN BÜTÜNLEŞTİRİLMESİ OLANAKLARI

İşçi sınıfının birliği uğrunda verilen savaşın başarısı ve içindeki bölünmelerin ortadan kaldırılabilmesi için, komünistlerin bu bölünmelerin nedenleri üzerinde tutarlı bir anlayışları olmaları gerekir. Hiçbir hastalık, nedenleri üzerinde bilgi edinmeden sağaltılamaz.

İşçi sınıfındaki bölünmeler, geçici durumların sonucu ortaya çıkan rastgele olaylar değildir. Kapitalizmin ve özellikle emperyalizmin bağrında gelişen işçi sınıfı hareketinin somut koşullarından ve çeşirli politik ve sınıf güçlerinin eylemlerinden kaynaklanmaktadır.

İşçi sınıfının tek türden olmayan bileşimi, yapısında farklı meslek ve yetenekte, farklı ulus, ırk, din ve inançta, farklı kökenden gelen vb. öğelerin bulunuşu işçi kadrolarındaki bölünmelerin somut nedenlerinden bazısıdır.

İşçiler arasında çeşitli eğilim ve akımların ortaya çıkışı, özünde işçi sınıfı hareketinin gelişmesi sonucu, yani işçi gruplarının sınıf savaşına katılmalarına, işçi sınıfı partilerine ve sendikalara genç işçi gruplarının girmelerine bağlıdır. İşçi sınıfı hareketine yeni katılanlar, sınıf savaşı okulundan geçmemiş, politik olgunluğa kavuşmamıştır. Bunlar, burjuva ve küçük burjuva düşüncelerine kapılmaya onlara özgü kavramları benimsemeye yatkındır. Sınıf savaşına katıldıkları ve işçi sınıfı partilerinin üyesi oldukları zaman bu yeni gelen işçiler beraberlerinde eski önyargılarını ve yanlışlarını da taşırlar ve böylece işçi sınıfı hareketinin bütünü üzerinde belirli etkilerde bulunurlar.

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

İşçi sınıfı içindeki bölünmeler, küçük burjuvazi politika sı ideolojisi ve etkisinin sonuçlarıdır. Kapitalist ülkelerde geniş küçük mülkçü kesimi, öncelikle köylüler yıkıma uğrayıp işçi sınıfına, katılanlar, beraberlerinde kendi küçük burjuva ve oportunist görüşlerini de getirirler. Öte yandan, küçük burjuva etkisinin işçi sınıfı katlarına işlemesinin bir başka nedeni de, işçi sınıfının büyük bir küçük mülkçü yığınlarla çevrili oluşudur.

Kapitalist ülkelerde küçük mülkçülerin yıkımı ile birlikte bazı yeni küçük mülkçü grubu da ortaya çıkmaktadır. (Küçük dükkan, kahvehane, tamirhane, benzin istasyonu sahipleri) . Bu, "iyi para kazanıp", "kendinin efendisi" olarak "bağımsız"lığını kazanabilmek olanağı, işçi sınıfının bazı kesimleri üzerinde yozlaştırıcı etkiler yapmakta ve aralarında küçük mülkçülük özlem ve düşüncelerinin yayılmasını sağlamaktadır.

Sonra, ABD ve diğer bazı ülkelerin işçi sınıfı hareketi için ciddi bir tehlikenin, beyaz ve beyaz olmıyan işçiler arasındaki ilişkiler olduğunu herkes bilmektedir. Hindistan, Pakistan, İrlanda gibi bazı ülkelerde çalışan insanlar arasında dinsel temellere dayanan önemli farklılıklar ortaya çıkmıştır. İslâmlık veya Katolikliğin ağır bastığı bazı ülkelerde (Orta-doğu, Latin Amerika) inançlı ve inançsızlar arasında ve bazı bölgelerde ulusal yapıda korkunç sorunlar yatar. Yerli ve yabancı işçiler arasındaki ilişkiler gelişmiş kapitalist ülkeler için zorlu sorunlar ortaya çıkarmaktadır. Bunlara, bazı Afrika ülkelerindeki kabileler arası farklılıkları da katılabilir.

Bütün bunların ve başka somut nedenlerin, burjuva toplu-

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI
TÜSTAV

munda bu somut durumları kullanarak bölünmeyi sürdüren ve işçi sınıfının birliğine karşı kullanan güçler olmaksızın, işçi sınıfı içinde derin ve sürekli bölünmeleri kendiliğinden yaratamayacağını herkes bilir.

Burjuvazi ve tekelci sermaye, işçi sınıfı birliğinin temel düşmanıdır. Burjuvazi, işçi sınıfı birliğinin kendisi için taşıdığı tehlikenin iyideniyi farkındadır. Bundan ötürü, işçi sınıfının birlik olmasını önlemek için ellerinden geleni ardına koymamaktadırlar. Burjuvazinin, işçi sınıfına karşı stratejisi, işçilerin bu bölümünü ötekine karşı koymak, böylece işçi sınıfının içindeki çeşitli eğilim ve partiler arasında, özellikle komünistlerle sosyalistler arasında çelişkiler ve düşmanlıklar yatmaktadır.

İşçilerin bir bölümüne özel ayrıcalıklar (daha yüksek ücret, daha iyi çalışma ve yaşama koşulları) tanımak, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki bölünmeler yaratmak için kullandığı ana yöntemlerden birisidir. Burjuvazinin istediği, böyle ayrıcalıklı grupları işçi sınıfının tümünden ayırıp yalıtmak, onu var olan düzenle bütüleştirerek ve böylece devrimci savaşı zayıflatmaktır.

Bu yöntemi, kapitalist dünyada büyük tekeller yalnız gelişmiş kapitalist ülkelerde değil, ekonomik bakımdan daha az gelişmiş kapitalist ülkelerde bu tekellerin fabrikalarda da geniş ölçüde uygulamaktadır. Örnekleri Latin Amerika'da makina, petrol ve başka işletmelerde, Doğu Arabistan'da petrol yataklarında, Asya ve Afrika'da son zamanlarda kurulan bazı fabrikalar da gözlenebilir.

Bu savaş yöntemini, yerli büyük tekeller de kullanmaktadır. Örnekleri Hindistan ve bazı Latin Amerika ülkelerinde